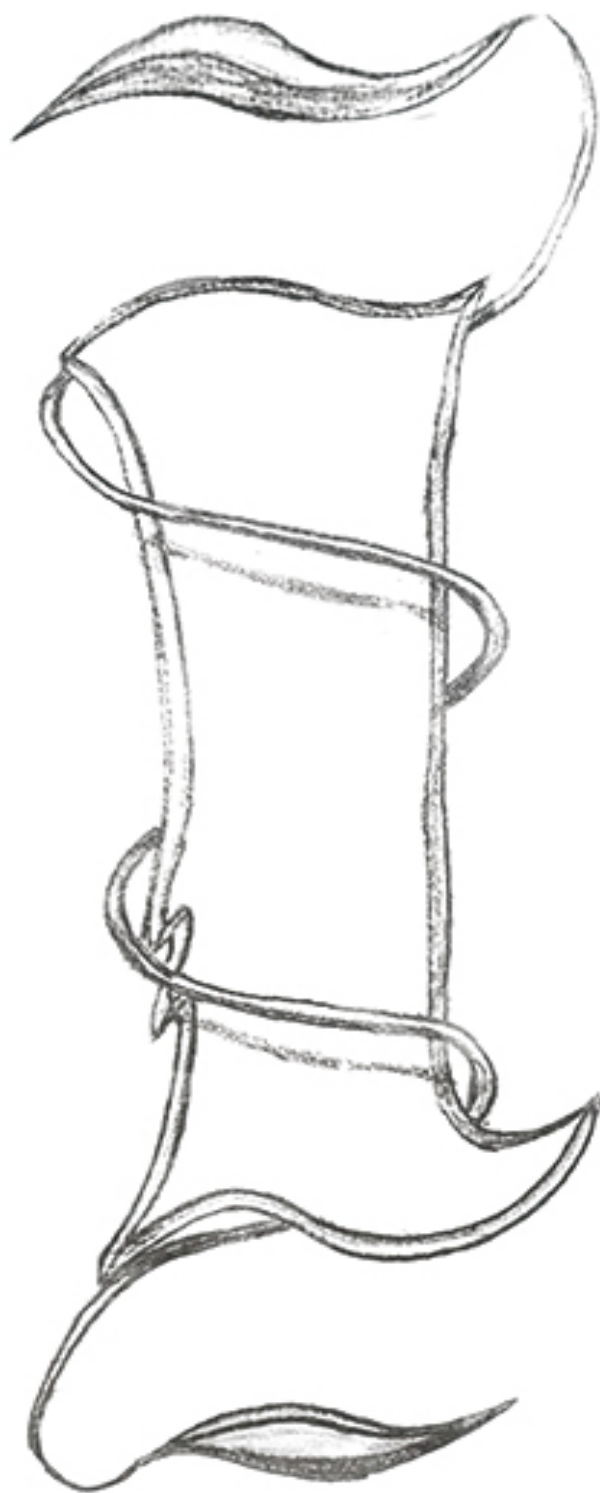

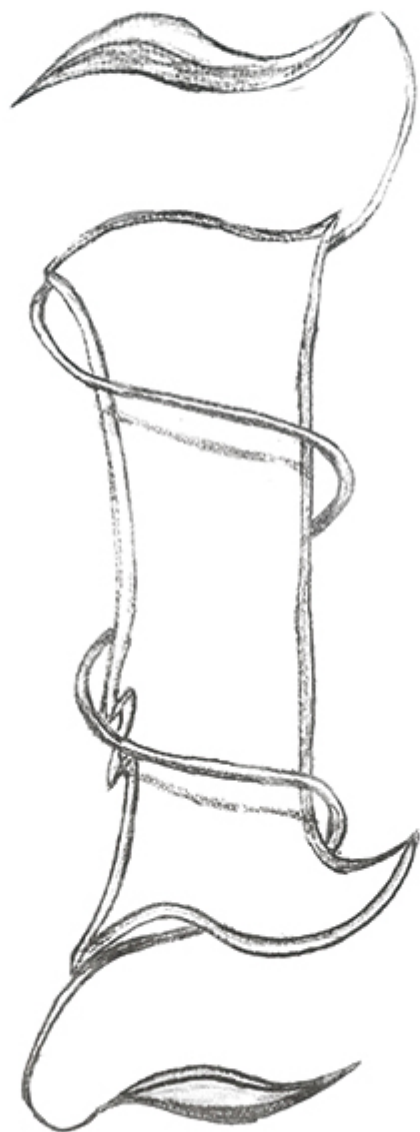
Miha Kotnik

Prazna resnica

Miha Kotnik

Prazna resnica

Miha Kotnik: Prazna resnica

Samozaložba avtor

Zbirka: Prelom misli

Ilustracije: Miha Kotnik

Lektorirala (1.urejanje): Urška Škvorc

Lukovica, 2021

Prva elektronska izdaja

©2021 Miha Kotnik

CIP - Kataložni zapis o publikaciji

Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

KOTNIK, Miha, 1997-

Prazna resnica / Miha Kotnik;

Prva elektronska izdaja.

-Lukovica :Miha Kotnik, 2021. - (Zbirka Prelom misli ; 1)

ISBN 978-961-07-0402-7 (pdf)

[COBISS.SI](https://cobiss.si)-ID=[51809027](https://cobiss.si)

Prazna resnica

Krajše zgodbe in pesmi

Uvod

Vsak človek, ki živi, ima veliko vrednost, ker vidi delček resnice, ki je ne more videti nihče drug. Kot ljudje smo prišli tako daleč, ker imamo orodja in načine, da lahko svoja spoznanja in občutke razmeroma učinkovito delimo med seboj. In informacije teh resnic omogočajo, da se lahko drug drugemu prilagajamo.

Vendar imamo še dolgo pot do točke, kjer se bomo resnično lahko razumeli. Ko bomo upali povedati, kaj želimo, in si bomo upali najti pot, da to uresničimo.

Še preden lahko upamo, da nas bodo razumeli drugi, moramo najprej razumeti sebe. Razumeti svoje globoke misli, ki jih po navadi ne zaznamo. Te misli, ki povzročajo dejanja, ki jih ne razumemo, trenutne odločitve, ki zaznamujejo naša življenja.

Kaj je naš cilj? Preživeti dan s čim več udobja? Preživeti iz dneva v dan in vmes delati na nekem cilju, ki smo si ga zadali, da bomo dobili kratkoročno zadovoljstvo?

Kaj je namen človeštva? Delati iz dneva v dan? Kaj je cilj tega dela? Kaj je naš skupen cilj?

Ali je res smisel tega življenja, da izdelujemo kompleksne sisteme na katere se tako navežemo, da mislimo, da brez njih ne moremo živeti.

Kratke zgodbe

[Marvin 3000](#) | [Časovne misli](#) | [Rarus in nočne sanje](#) | [Zlato žezlo](#)

Filozofiranje

[Resnica](#)

Poezija

[Poezija](#)

Marvin 3000

Prvo poglavje

»Marvin!« je zaklicala. »Marvin, pridi, večerja!« ga je klicala mati iz kuhinje. Njegovi koraki so bili težki, vendar še vedno hitri. Prihital je v kuhinjo, njegove roke so se je svetlikale v svetlobi stenske luči v sivo kovinki barvi.

Usedel se je za mizo na svoj kovinski stol. Mati mu je dala krožnik s tabletami, ki so vsebovale popolno dieto za otroka. Sebi in očetu pa je postregla s sveže pečenim svinjskim zrezkom v naravni omaki.

Marvin je hitro pojedel svoje tablete, nato pa ni imel več kaj delati za mizo, zato se je zahvalil za večerjo in se je odpravil nazaj gor v svojo sobo.

Minilo je nekaj ur od večerje, ko je v njegovo sobo prišla mati in mu je povedala, naj se pripravi za spanje. Nič ji ni odgovoril in se je z trmo igral naprej z svojim avtomobilom. Mati je sedaj jezo stopila notri v sobo, »boš jutri nadaljeval z igro, sedaj je čas, da greš spat.« Marvin je razočarano odložil svoj avtomobil in se je odpravil v kopalnico.

Hotel je zgrabiti zobnoščetko, ampak mu je spolzela izven oprijema. Ni se še navadil, na nove modifikacije, ki jih je prejel ta mesec. Ni več mogel čutiti tekstur površin in namesto tega je dobil občutek kovinske gladine.

Zagrabil je ščetko in jo je stisnil v pest, da mu ni spolzela iz rok. Na hitro si je umil zobe in nato je odšel nazaj v svojo sobo. Mati je še enkrat prišla v njegovo sobo, da je preverila, če je naredil vse kar je moral.

Marvin je ležal na svojem sedežu. In je čakal, da ga mati pripravi na spanje. Mati je pristopila k njemu in ga je pričela priklapljati na

polnilno napravo. Med tem, ko mu je priključevala kable, jo je vprašal: »Zakaj nisem takšen, kot drugi otroci?« Nežno ga je pogledala in mu je dejala, da ni čisto nič drugačen od drugih otrok. »Zakaj imam potem samo jaz sivo in svetlečo kožo?« je žalostno potožil. »To je zato, ker preveč gledaš televizijo.« Mu je vzgojno požugala. Vedel je, da to ni res, vendar ni smel reči ničesar nazaj. Poljubila ga je na čelo in mu zaželela lahko noč. Odšla je ven iz sobe in za seboj pustila odmev glasnih korakov v dušljivi tišini.

Strmel je v strop in pozabil, kaj je razmišljal malo prej. Slika pred njegovimi očmi se je začela temniti, dokler ni postalo vse črno.

Drugo poglavje

Bil je na igrišču in zlagal kamne enega na drugega, kar je ponavadi rad počel. Okoli njega so tekali drugi otroci in so se lovili. Spustil je kamen in je opazoval, kaj počnejo. Zdelo se mu je nenavadno, vendar zanimivo in zabavno.

Stopil je na travnik po katerem so se otroci lovili. Nekaj otrok je stalo blizu njega in so čakali, da jih lovilec pride loviti. Spraševal je otroke, ki so bili blizu njega, če se lahko igra z njimi. Ampak nihče od otrok se ni zmenil zanj. Otrok, ki je lovil, je sedaj začel teči proti njim in zato so se vsi otroci okoli razbežali stran. Marvin se je panično obračal za njimi, ni vedel, če mora tudi on bežati in če je del igre. Noben mu ni hotel povedati, zato je bilo sedaj ali nikoli. Začel je bežati, tako kot vsi ostali. Tekal je vse naokoli. Začutil je nenavaden občutek zadovoljstva, bil je del igre in se je igral z ostalimi.

Tedaj so otroci okoli nehali tekati naokoli in igra se je ustavila. Marvin ni vedel, kaj se dogaja, nikoli še ni videl tega dela igre.

Vsi so se zbrali skupaj in eden od otrok je stopil proti Marvinu. »Pojdi stran!« je zavpil nad njim s primerne razdalje. Marvin je naredil korak naprej in otrok je naredil dva nazaj. Hotel mu je povedati, da se želi samo igrati z njimi, ko je otrok začel kazati s prstom na travo okoli njega. »Ti delaš luknje v travo. Pojdi stran!« je vpil nad njim.

Marvin je samo onemelo stal s povešeno glavo in poslušal vpitje nad njim. Pogledal je travnik okoli sebe in res so bile tam luknje. Primerjal je svoje stopalo z luknjo, čisto sta se ujemali. Vedel je, da ga otroci odganjajo z razlogom. To ga ni nič potolažilo, bilo je še huje. Gledal je v tla in ni mogel dvigniti svojega pogleda. Razočaran se je obrnil in odšel nazaj, k svojemu kupu zloženega kamenja. Nadaljeval je z zlaganjem večdesetkilogramskih skal eno na drugo.

»Marvin!« ga je poklicala mati, ker je bil čas, da se odpravita domov. Počasi je prikorakal do nje. Pobožala ga je po glavi in ga vprašala:

»Kako si se imel?«

»Dobro,« ji je odgovoril z nasmehom in nato z navdušenjem povedal, koliko kamnov je zložil na kup. Mati se mu je nasmehnila, nato pa sta se prijela za roke in odpravila domov.

Tretje poglavje

Bili so petnajstega v mesecu in Marvin je sedel v dnevni sobi in gledal televizijo, vedel je, da bo danes oče nanj namestil nove posodobitve. Bil je v pričakovanju, tako, da se je samo delal, da je gledal televizijo. Bil je v upanju, da ga bo oče naredil bolj podobnega drugim.

Končno ga je prišel iskat in skupaj sta se odpravila v delavnico. Na pongu je bilo polno mehanskih delov in računalnik. V kotih in ob robovih delavnice so ležali neuspešni in nedokončani projekti.

Oče ga je posedel na manjšo stolico. Sam pa se je usedel na stol zraven njega. »Ali bom tokrat postal bolj podoben drugim otrokom?« ga je vprašal z upanjem, ko ga je gledal gor z velikimi očmi.

Oče se je ustavil za trenutek. »Ne,« mu je odgovoril odkrito, »ampak sedaj si boš lahko svetil v temnih prostorih.« Mu je razložil in se mu nasmehnil v upanju, da ga bo to potolažilo.

Marvin je bil razočaran. Edina stvar, ki jo je hotel, je bila, da bi postal bolj podoben drugim. »Jaz nočem te neumne lučke, da si bom lahko svetil v temi. Noben drug nima te lučke. Saj imamo povsod luči,« se je pritoževal.

Oče ga je gledal z žalostnimi očmi, ker mu ni mogel dati tistega, kar si je želel. Želel si je, da bi Marvin videl, da mu želi samo pomagati. »Saj si tak, kot vsi drugi,« ga je hotel umiriti. »Samo da imaš ti še veliko več,« je še dodal in upal je, da bi slišal, kar mu je hotel povedati. Marvin je trmaril in ni hotel nič reči. »Nekega dne, nama boš hvaležen,« je oče rekel v upanju, da bi ga razumel.

Četrto poglavje

Sedel je ob oknu in strmел skozenj. Zunaj v parku so se igrali drugi otroci in slišalo se je njihovo glasno kričanje in smejanje. Tudi sam je hotel oditi ven, vendar ni smel. Saj sta mu oče in mati danes to še posebej prepovedala. Moral je mirno sedeti pri oknu in čakati, da se mu vse posodobitve zapišejo v možganih.

Ni mogel več zdržati, odklopil je kabel s svojega vratu. Hitro je vstal in začel hoditi proti vratom. Takrat je v sobo prihitela njegova mati in ga začela zmerjati: »Zakaj naju ne poslušáš?! Kaj bo iz tebe?!« je vpila nad njim. S prstom mu je kazala, naj gre do polnilne naprave in se priklopi nazaj.

Takrat je Marvinina nekaj preplavilo. Ni vedel, kaj se je zgodilo, vendar ni mogel več obvladovati svojega telesa. Z rokami je zamahoval proti svoji materi. Ni se ji hotel približati, da je ne bi udaril. Nato so mu šle roke skozi stvari na njegovi mizi, da jih je pometalo na tla. Mati ga je hotela izklopiti, vendar je to vse še poslabšalo.

Začela je klicati očeta, »Marvin ima okvaro! Pridi sem!« ga je klicala za pomoč. Marvin je še naprej razbijal. »Pojdi ven!« je vpil nad njo, da je ne bi udaril. Ampak mati ni šla nikamor, stopila je še korak bližje in ga poskusila ugasniti.

Oče je pritekel v sobo z daljincem, vendar je bilo prepozno. Marvinov zamah je zadel mater in jo vrgel nazaj po tleh. Ni mogel verjeti, kaj je naredil, kaj se je ravnokar zgodilo. Ta občutek, ki ga je preplavil, se je sedaj spremenil v nekaj čisto drugega. Ta občutek se je prelevil v krivdo. Pred njegovimi očmi se je počasi stemnilo in se je ugasnil.

Ponovno se je zagnal. Bil je priklopljen nazaj na polnilno napravo zraven okna. Samo sedel je tam in strmел skozenj. K njemu je prišla mati, počasi se mu je približala in sedla poleg njega. Svojo dlan je položila na njegovo roko, vendar jo je hitro izmaknil. »Nočeva ti nič slabega. Lahko boš šel ven k drugim, ko si boš zapomnil vse nove

posodobitve,« mu je dejala. Marvin ni hotel reči ničesar. Nekaj časa je sedela zraven njega in čakala, da kaj reče. Videla je, da ne bo nič. Globoko je izdihnila in nato odšla ven iz sobe.

Peto poglavje

Oče in mati sta zbudila Marvina in mu povedala, naj se hitro obleče, ker se morajo odpraviti. Bila sta dobre volje.

Bili so v avtu, ko je imel končno čas, da ju vpraša, kam grejo. »Na test, tam bomo videli, kaj vse zmoreš.« Mu je odgovorila mati. Marvin se je zamislil, ni vedel, kaj naj si misli o tem. Začel je gledati skozi okno avtomobila. Domišljija mu je delovala in si je poskušal predstavljati, kakšni bodo testi.

Zapeljali so na veliko asfaltirano parkirišče. Zraven je bila velika zgradba, ko jo je Marvin zagledal, je kar začutil mravljince po telesu.

Hodili so po dolgih belih hodnikih. Ko so se nepričakovano ustavili pred nekimi vrati. Oba sta ga pogledala. »Kar vstopi notri.« mu je rekel oče. Marvin je počasi stopil do vrat. Še enkrat ju je pogledal, če mora res to narediti. Nič nista rekla, rahlo sta prikimala in je vedel, da mora zbrati pogum in odpreti ta vrata in iti skozi njih čisto sam.

Stopil je notri, naredil je par korakov proti sredini. Soba je bila prazna z gladkimi belimi stenami. Zmedeno je korakal okoli, bil je prestrašen. Ni opazil, da so stene začele postajati rdečkaste. Počutil se je drugače, ni mu bilo všeč. Šel je do okna na vratih in začel trkati nanj. Oče mu je samo nakazal, naj počaka in naj gre nazaj.

Zagrabila ga je panika. Poskusil je odpreti vrata na silo. Niso se premaknila niti za milimeter. Zaslišal je materin glas po zvočniku: »Ne skrbi, vsi otroci naredijo ta test.« Marvin je spustil ročaj od vrat in se je čisto prepustil. Če gredo vsi otroci, čez to, bo šel tudi on.

Stene so začele postajati vedno bolj rdeče. Močno so žarele in čutil je močno radiacijo. Vendar to ga ni nič motilo, ker je mislil, da je to normalno.

Opazil je, da tudi sam žari kakor stene. Hotel se je premakniti, vendar se ni mogel. Postal je omotičen in tudi razmišljati ni mogel več jasno. Pogledal je skozi steklo in videl, da se starša veselita. Počutil se je dobro, ker je naredil nekaj, na kar so ponosni. Ampak sedaj je začel izgubljati sebe. Njegove misli so odrevenele.

Šesto poglavje

Po testu so odšli domov, kjer so proslavili Marvinov uspeh. Imeli so obilno kosilo, sedaj je bil tudi Marvin postrežen z zrezkom v naravni omaki.

Po kosilu so odšli ven na balkon. Danes je bil poseben dan, dogajal se je poseben dogodek, ki se zgodi samo enkrat v življenju.

Sedeli so zunaj na balkonu in so opazovali nebo. Bilo je svetlo, čeprav je bila noč. Marvin je s prstom pokazal na nebo. »Kaj je tista svetleča stvar?« je vprašal. »Naj te to nič ne skrbi,« mu je oče odgovoril, da bi preusmeril pozornost od neizbežne realnosti.

Sedeli so v tišini in minilo je nekaj časa. »Zakaj je ta svetleča stvar čedalje večja?« je zaskrbljeno vprašal Marvin. »To boš izvedel kmalu,« mu je sedaj zatrdil oče. Bil je presenečen. Še malo prej mu je rekel, da mu ni treba skrbeti glede tega. Bil je zmeden.

Še naprej so sedeli v tišini, dokler ni mati dregnila očeta. Ta je vstal in rekel: »Čas je.« Tudi mati je vstala. Marvin je še vedno sedel in gledal, kaj delata. Oče mu je nakazal, naj vstane in jima sledi. Vstal je in odšli so v hišo.

Svetleča stvar na nebu se je sedaj spremenila v žarečo in se približevala hitreje in hitreje.

Odšli so v klet, kamor še nikoli prej ni smel iti. Pred njimi je stala velika jeklena škatla. Medtem ko je oče odpiral škatlo, je mati objela Marvina. »Bodi priden,« mu je zašepetala v uho, ko ga je morala izpustiti iz svojih rok. Oče ga je potrepil po hrbtu in mu rekel, naj se usede v jekleno škatlo. Marvin ni hotel iti. Oče ga je rahlo potisnil proti njej, da je naredil prvi korak.

Usedel se je v škatlo. Bilo je zelo malo prostora, škatla je bila na zunaj videti veliko večja. Preden je oče zaprl loputo, so se še zadnjič

poslovili. Komaj so zadrževali solze, ampak ni bilo več veliko časa. Zaprl je loputo in jo zapečatil.

Sedel je v popolni črnini in tišini. Lahko je slišal, kako mu je razbijalo srce. Minila je minuta, ko ga je začela grabiti panika. Prižgala se je lučka na njegovi dlani, ki je razsvetlila notranjost škatle. To ga je umirilo. Spomnil se je, ko mu je oče namestil lučko na njegovo dlan pred tednom dni. Sedaj je bil zadovoljen, da jo je imel. Istočasno pa je bil žalosten, ker se je spomnil, kako se je takrat obnašal.

Svetil je okoli in gledal, kaj bi lahko delal tukaj notri in bi se zamotil. Vendar notri ni bilo ničesar. Posvetil je predse in tam zagledal tablico, ki je bila nameščena na notranjo stran stene. »Malo še potrpi, vse bo še v redu,« je pisalo na njej.

Dotaknil se je tablice in s prsti podrsal čez vgravirane črke. Želel si je, da bi jih lahko čutil, vendar ni mogel.

Začutil je sunek in nato breztežnost, slišal je samo glasen beli šum in videl je samo belino.

Sedmo poglavje

Ležal je na zemlji, počasi se je usedel. Gledal je okoli. Ni vedel, kje je, niti ni točno vedel, kdo je. Nikjer ni bilo nikogar, samo puščava, zemlja in ruševine. Dvignil se je na noge in odstranil zemljo s svojega oklepa.

Stal je na mestu in je razmišljal, kaj lahko počne v tej puščavi. V tej pokrajini, kjer je zemlja zmešana z pepelom. Ni bilo hribov ali dolin, samo zaobljena stena, ki se iz vseh strani dviga v nebo.

Iz noči v noč je taval okoli v neskončni puščavi in je iskal votle kamne, ki jih je zlagal skupaj na kup. Ves čas je padal črn sneg, ki je kamne prekrival s tanko črno plastjo.

Ležal je zraven kupa, da ga ne bi čez noč izgubil in pozabil. Ker to je bilo vse kar je imel, vse kar mu je ostalo od spominov na prejšnji čas.

Taval je naokoli in je iskal, česar ni bilo več možno najti. Iskal je svojo essenco, dokler ni spoznal, da ne more ničesar najti, saj se mu je dozdevalo, da je nikoli ni imel.

Ni se mogel več premikati. Sprašujoč, kaj sploh počne. Ves ta trud, da je zbral teh nekaj kamnov, zato da ležijo skupaj na kupu. Ležal je zraven njih, niso mu več dajali občutka nostalgije, sedaj so bili samo kamni, ki so ga vezali in omejevali.

Tam leže je opazoval skozi obroč svojega obstoja in njegovega sveta in se je sprijaznil, da je to sedaj njegovo življenje.

Osmo poglavje

Minila so leta in še zmeraj ni zapustil tega kupa kamnov. Vsak dan je pometal z njih črni sneg, da ne bi pozabil nanje.

Dnevi so postali ena nenehajoča se noč. Ni se več spomnil, kako je bilo, ko je bilo nebo svetlomodre barve. Ostal mu je samo še spomin barv, ti občutki žareče rdeče ali pomirjajoče zelene. In to pomankanje, ta praznina, ki se je neopazno večala.

Izgubljal je upanje, izgubil je svoj namen. Vse, kar je videl, so bili odtenki črne. In mislil si je, da se je s tem popolnoma sprijaznil. Dokler ni v daljavi zagledal sočni žarek, ki se je prebil skozi črne oblake.

Žarek je svetil izven njegove puščave, izven njegovega sveta. Sedaj je spet spoznal, stvari, ki zanj niso več obstajale. Ta žarek, ki je zbudil željo po nečem več, po nečem barvitem.

Ko je očistil črni sneg s kamnov, se je usedel zraven njih in gledal v daljavo proti žarku. Toliko časa je strmel vanj, da ga je začela njegova svetlost motiti.

Minile so noči in čisto je pozabil na žarek, navadil se je, da je tam daleč v daljavi, v kotu njegovega pogleda, vendar izven njegovega dosega.

Ampak neke noči mu je žarek še posebej padel v oči. Ležal je na zemlji, naslonjen na kamen. Zdel se mu je neverjetno čudovit. Cenil je, kako en sam žarek razsvetljuje njegov svet. Ni več zdržal tukaj, hotel je videti, kaj je na koncu tega žarka. Dvignil se je iz tal in je še hezitiral.

Zagnal se je, na vse ali nič, vedel je kam hoče iti. Naredil je petnajst metrov proti žarku. Pogledal je nazaj. Nazaj proti svojemu kupu kamenja. Spraševal se je, ali je prav, da ga zapusti. Vse, kar je

poznal, vse, kar je imel, je bil ta kup kamenja. Vendar je bil čas, da ga pusti za seboj. Odločno je stopil naprej in se ni več oziral nazaj. Odločil se je, da je čas da črni sneg prekrije te lobanje.

Korakal je po svoji puščavi, prekriti s črnim snegom. Puščava se je počasi začela dvigovati v strmino in pod nogami se mu je vdiral črni sneg. Sedaj ni bilo več poti nazaj, edina možnost je bila naprej.

Tla so že postala stena in moral je začeti plezati. Roka za nogo in noga za roko se je premikal proti vrhu. Čutil je, da je blizu, močno se je zagnal, v upanju, da bi čim hitreje preplezal steno, ko je izgubil oprijem in ravnotežje. Zdrsnil je petnajst metrov navzdol po steni. Spet je bil na začetku.

Ni se hotel premakniti. Ni videl svetlečega žarka, ki je razsvetlil še tako črno temo, tudi če samo za odtenek. »Ali je vredno?« je ležal premagan na dnu začetka.

Obljubil si je, da bo videl, kaj je na koncu žarka. Ni mogel končati tako. Pobral se je in spet začel plezati proti vrhu.

Bil je tako blizu, da je že skoraj videl čez rob. Vendar mu je zmanjkovalo moči. Ni mogel narediti teh zadnjih nekaj metrov. Tako blizu, a še vedno izven njegovega dosega. Hotel je zavpiti. Ampak to sposobnost je izgubil že dolgo časa nazaj.

Začutil je veter, ki je začel pihati v njegov hrbet. Pihal je tako močno, da je dvignil njegovo težo in njegove noge in roke, da se je lahko še zadnjikrat povzpел.

Izmučen je ležal na robu svojega sveta. Spoznal je, da še ni prišel na cilj, videl je, da ima pred sabo še dolgo pot. Ni bil navdušen nad tem. Ampak kljub temu je bil zadovoljen.

Pobral se je iz tal in je še zadnjič pogledal krater iz katerega je prišel. Ignoriral je svojo trenutno izmučenost. S hrbtom se je obrnil proti kraterju. Preteklost je bila sedaj za njim.

Strmel je v žarek, ki se je prebil skozi te črne oblake. Zdelo se mu je, da je čutil njegovo toplino. Pozabil je vse svoje bolečine in se zagnal naprej proti žarku.

Še koraka ni naredil, ko ga je telo prenehalo poslušati in je nemočno padel po tleh. Nepremično je ležal in gledal, kako so ga snežinke črnega snega počasi prekrivale.

Počasi se je prebudil, zakopan pod slojem črnega snega. Imel je čuden občutek, imel je spomin barvitih slik, ampak ni se mu sanjalo od kje se nahajajo.

Spomnil se je, da je pozabil, kdo je. Vedel pa je, kaj je delal. Pobral se je s tal in sneg je zdrsnil dol z njega. Sloj snega se je prilepil na njegove oči in ni videl ničesar, razen žarka, ki je svetil v daljavi. Ni znal drugače, kakor da je na slepo hodil proti njemu.

Minili so meseci in videl je, da je že zelo blizu žarku, začutil je toplino, ki je stalila sloj snega z njegovih oči in je lahko spet videl razločno.

Hodil je v napačno smer. Sneg je prezrcalil svetlobo in ga usmeril na drugo pot. Ni razumel, kako se je lahko sneg stalil, če to ni bil žarek, ki je bil sedaj še bolj oddaljen, kot prej. Iskal je vire toplote okoli njega in ni vedel, da je toplota prišla iz njegove notranjosti.

Obrnil se je proti žarku, vedel je, da bo nekega dne videl, kaj se nahaja na koncu žarka, v to je bil prepričan. Vendar je spoznal, da ne bo prispel do žarka, če bo na silo hodil tja.

Deveto poglavje

Sedel je na skali in gledal v smer žarka. Razmišljal je, da mu ni nič hudega v tem ledenem in temnem mrazu. In to, da nekje obstaja žarek, mu je dalo dovolj upanja, da je samo sedel tam na skali in ni delal ničesar. To, da je spoznal, da je lahko zadovoljen s tem kar je sedaj in z prepričanjem, da bo jutri lahko bolje, kakor danes, če bo naredil dovolj majhnih korakov.

Gledal je okoli sebe in ni več videl samo puščave, videl je surovine, iz katerih lahko nekaj ustvari. Vsa ta leta, ki jih je preživel v tej puščavi, so sedaj dobila smisel. Sedaj je v vsem videl smisel.

Oblaki nad njim so se odprli in žarek je začel svetiti nanj. Naslonil se je nazaj na svoje roke, zaprl je oči in je užival v tem trenutku.

Deseto poglavje

Sedel je na kamnu, ko je žarek je poniknil in znjim tudi večina smisla. Ampak, ostalo mu je spoznanje. Sedaj je spoznal svojo pot. Vedel je po kakšni poti želi hoditi.

Odprl je kovinski pokrov na svoji roki in je iz njega vzel izvijač. Svoje stopalo je potegnil k sebi in ga naslonil na skalo med svojima nogama. Odvil je vijake iz svojega gležnja.

Ko je uspel odviti vse vijake na svoji desni nogi, je isto ponovil na levi nogi. Snel je svoje kovinske čevlje in je bos stopil na mešanico pepela in zemlje. Zdržal je nekaj sekund, dokler ga ni neznana bolečina od majhnih ostrih delcev, ki so ga zbadala v stopala, spravila na kolena.

Ponovno je vstal, stiskal je zobe in je poskušal narediti nekaj korakov. Vsakič, ko je na stopalo preusmeril svojo težo, mu je noga popustila in se skrčila.

Trudil se je da se je držal po konci, minilo je nekaj časa in že je otopel na bolečino. Bilo je nenavadno, ampak ta bolečina, mu je pričela ugajati.

Ko se je nahodil, se je usedel nazaj na skalo in je začel odvijati vse vijake, ki jih je našel. Deli oklepa so en za drugim popadali po tleh, dokler ni imel ničesar več na sebi.

Gledal je svoje roke in noge. Spoznal je, da navsezadje je res človek, da je pod tem oklepom bil vedno isti, kot so bili vsi ostali. Solze so mu začele teči dol po licih. Z dlanjo si jih je obrisal. Pogledal je v svojo dlan in se je rahlo nasmejal. Stisnil je dlan v pest in zaprl oči.

Dvignil se je iz kamna in je začel stopati okoli. Opazil je koliko je lažji. Nožne prste je zarinil v zemljo in jih je drgnil med sabo, tako da

je čutil teksturo zemlje med njimi. Nato se je sklonil in je zagrabil zemljo v pest, ki jo je nato odprl in zemlja mu je spolzela med prsti. Že velikokrat je to storil na otroškem igrušču, ampak nikoli ni bilo tako bogato z občutki, cenil je vsako zrno prsti, ki mu je šlo med prsti.

Mimo njega je zapihal hladen vetrič. Dvignile so se me dlake po okončinah in začel se je refleksno tresti. Šel je nazaj do kamna, kjer so bili deli njegovega oklepa. Začel si je nadenjati dele oklepa nazaj, ampak kovina se je bila hladna. Večino oklepa si je nadel nazaj, vendar občutek mrazu je ostal.

Enajsto poglavje

Iz steblaste trave si je izdelal oblačila. Ta so ga ščitila pred vetrom. Postal je tudi lačen in se je zaposlil z nabiranjem jagodičevja. Nabiral je rdeče sadeže in se je sladkal z njimi, ni pa vedel, da niso vse te jagode užitne.

Hitro je obžaloval to svojo napako. Začel je čutiti, da nekaj ni v redu z njim. Usedel se je pred skalo in se je naslonil nanjo. V trebuhu je dobil občutek zvijanja, ki se je počasi večal. Ni izgledalo dobro, mislil si je, da je to konec zanj. Močno se je potil, ampak čutil je neznan občutek hladu.

Ta občutek, ki je povzročal to paradoksično bolečino, je izginil, ko se je zavedal, kaj mu povzroča bolečino.

Sedaj prost bolečin in v tem miru misli, je zopet lahko pričel razmišljati o prihodnosti. Sedaj, ko se je učil živeti kot človek, se je spraševal, če je njegovo življenje lahko kaj več, kot samo preživetje.

Spraševal se je, kaj bi želel početi, da bi dalo njegovemu življenju pomen.

Spraševal je vprašanje, na katerega je že imel odgovor. Ampak ga ni hotel videti; Občutek, ki ga je gnal k stvarim, ki so mu veliko pomenile.

Pogledal je dele oklepe oklepa, ki so bili razmetani okoli kamna. Zbral jih je skupaj, vzel je kovinsko rokavico in jo je razstavil še na manjše dele. Študiral je kako vse skupaj deluje. Razstavil je rokavico, kolikor jo je lahko. Ostalo mu je samo še ogrodje od rokavice. Premikal je prstne osi, nato si je položil ogrodje na zgornji del rok. V tem trenutku ga je osupnila neka ideja.

Zagnano je začel iskati drugi del oklepa za zgornji del roke. Tudi tega je razstavil, tako da mu je ostalo samo ogrodje. Ogrodje roke je

sestavil skupaj, povezal je vse nujne kable, te pa je priklopil v priklop na svojem hrbtu. Premaknil je svojo levo roko in ogrodje, ki je bilo zraven njega na tleh se je premaknilo identično.

Enako je storil z vsemi drugimi deli oklepa in jih je sestavil skupaj v ogrodje, ki mu je bilo v oporo.

In ni mu bilo samo v oporo, ta ogrodje je postal del njega in tega se je sedaj zavedal. Sedaj je razumel, zakaj je tak kakoršen je.

Odločil se je, da bo ta svoj dar uporabil in bo ustvaril, spomenik, ki bo vsaku, ki ga bo zagledal, pokazal pot do sončnega žarka. Tisti, ki bo ta spomenik zagledal, da bo lahko vedel, da je nekdo že bil tukaj.

Dvanajsto poglavje

S pomočjo svojega ogrodja je zbiral večje skale, ki jih je znosil na eno mesto. Vzel je kos kovine iz njegovega oklepa in je z njim vklesal na rob skale ravno linijo. Nato je koničast del kovine, s katerega je udarjal po liniji, dokler ni skala se razpočila in odcepila po liniji.

Tako je več mesecev oblikoval vse skale v kocke. Katere je nato začel polagati na uterjen temelj. Pridno je izdeloval kocke, dokler ni bil njegov obelisk visok pet metrov, kar je bilo tri krat višje od njega.

Na obelisk je še vklesal vzorce, kot sporočilo in dokaz, da se da preževeti to puščavo. Sporočilo, da se lahko nahaja lepota, tudi v tem sivem svetu.

Časovne misli

Sedel je sredi sobe zraven sveče. V mislih si je ponavljal: »Ne pozabi ugasniti luči.«

Zjutraj se je zbudil in prižgal luč. Pogledal je na uro in bilo je petnajst čez osem. Zaspal je! Zagrabila ga je panika. Hitro se je oblekel in odhitel skozi vrata, ko je zaslišal tih glas v svoji glavi: »Ne pozabi ugasniti luči.« Obrnil se je nazaj in udaril po stikalu.

Pihnil je svečo in razmišljal, zakaj je danes zjutraj pozabil ugasniti luč.

Bil je nov dan in s tem nova noč. Spet je sedel sredi sobe zraven sveče. V mislih si je ponavljal: »Pojdi na pijačo.« Ni vedel, zakaj je odklonil njihovo povabilo, če pa si je želel iti.

Bližal se je zaključek dela, ko so prišli k njemu in ga povabili, ali bi šel z njimi na pijačo. Hotel je odkloniti, ko je spet zaslišal glas: »Pojdi na pijačo.« Prikimal je, da se jim bo pridružil.

Sedel je sredi sobe in razmišljal, kako bi bilo, če bi odšel z njimi.

Razmišljal je, zakaj je še vedno tukaj, če si je poslal misel sebi nazaj v preteklost, naj gre z njimi na pijačo. Zakaj je sedaj tukaj in se ni nič spremenilo. Nagnil se je nazaj in začel gledati v strop.

Spomnil se je glasu, ki mu je rekel, naj gre. Zakaj ga ni poslušal, se je spraševal znova in znova.

Da je zamotil svoje misli, je razmišljal, ali lahko pošlje svoje misli v prihodnost. Ali je ta soba sposobna tega, se je spraševal. Predvideval je, da bo težje poslati misli v prihodnost. Ker bo moral poslati misli v neznano, nekam, kar še ne obstaja.

Da bi lahko spremenil svojo prihodnost, bo moral poslati splošno misel, ki bo spremenila katero koli njegovo misel. Dobil je idejo. Prižgal je svečo sredi sobe in si odločno rekel: »Naredi obratno.«

Bližal se je konec dneva, ko so prišli k njemu in ga povabili, da bi šel z njimi na pijačo. Hotel je odkloniti, ko je zaslišal glas. »Pojdi na pijačo.« Hotel je privoliti, ko je dobil še eno misel. »Naredi obratno.« Brez obotavljanja je našel izgovor, da ne more iti.

Spet je sedel sredi sobe zraven sveče in premleval svojo preteklost in napake, ki bi jih rad popravil. Toliko časa je živel v preteklosti, da je sveča pogorela in je plamen izginil.

Igral se je s preteklostjo in prihodnostjo, ne da bi se zavedal, da lahko prihodnost postane preteklost in preteklost lahko postane prihodnost. In te misli, ki niso vezane na čas, niso iz naše dimenzije časa, vendar imajo zelo velik vpliv na obstoj.

Rarus in nočne sanje

Prvi del

Odprl je oči, videl je omaro in mizo. Za mizo je bil črn pisarniški stol. Ni videl veliko detajlov, ker je bilo vse bolj megleno. Poskusil se je premakniti, a so bile njegove roke pretežke. Zvalil se je na drugo stran, kjer ga je pomiril odsev zelene stene.

V naslednjem trenutku je spet odprl oči in gledal v strop. Nekaj se mu je zdelo čudno, nekaj je manjkalo. Hotel se je premakniti, a so bile roke še težje kot prej, ne samo težje, začel jih je čutiti. Spet je odprl oči, tokrat je imel obraz zarit v blazino. In ta je imela neverjetno znan vonj.

Zaslišal je nek zvok, ampak, ko se je osredotočil nanj, je ta izginil. Obrnil se je nazaj na bok, ker mu blazina, zarita v obraz, ni več ugajala. Ponovno je zaslišal zvok, tokrat razločno. Bilo je vprašanje. »Kdo sem?« se je glasilo. Bil je zvok, ki ga ni slišal z ušesi, bila je misel, ki je ni mislil, čutil je to vprašanje.

Takoj ko je to začutil, je zaslišal neki govor, ampak ga spet ni slišal z ušesi, bile so njegove misli. In prva stvar, ki si jo je rekel, je bilo vprašanje: »Koliko je ura?« Pogledal je na uro, ki je bila zraven njega na nočni omarici. Na njej je videl znake in vedel je, da lahko še malo zapre oči, čeprav ne za dolgo.

Zazvonila je budilka. Vedel je, da mora takoj vstati. V trenutku je sedel na robu postelje, tukaj se je ustavilo, začutil je utrujenost in si pomel oči. Na postelji je sedel še kakšno minuto, nato pa se je kot smučarski skakalec odrinil iz nje.

Ni minilo dolgo, bil je večer in spet se je znašel nazaj v postelji, bil je utrujen, podobno kot zjutraj. Začutil je enako vprašanje kakor zjutraj:

»Kdo sem?« To je čutil toliko, kot čutimo potres, ki ga ne čutimo. Sam pa si je v mislih govoril drugačne stvari.

Imel je skrbi, hotel je zaspati, vendar preprosto ni mogel. Odprl je oči, ker je slišal nadležno piskanje budilke. Spet je bilo jutro. Minilo je več ur, a te ure zanj niso obstajale, bilo je, kot da je zaspal minuto nazaj. Enako kot prejšnji dan je taval v praznini in se premetaval, dokler ni začutil vprašanja: »Kdo sem?« Čeprav tega ni opazil.

Zbudil se je, ni vedel, ali so minili dnevi, meseci ali pa leta, stvari okoli je zaznaval, kot da so njegove. Saj jih je večino uporabljal še včeraj. Vse je bilo isto, vendar je bilo vse drugače. Vstal je z navdušenjem in ni več potreboval minute prebujanja na robu postelje. Ta občutek, kdo sem, ga je gnal, da je brez dvoma vase odšel v svet. Bil je presenečen, kako z lahkoto mu je občutek povedal, kaj naj dela. Odkrival je nove stvari in znanja. Dnevi so postali ure in meseci so ostali meseci.

Vedel je, kaj je počel čez dan, ko je utrujen ležal na postelji. Ampak nekaj mu je še vedno manjkalo. Vedel je, kaj želi, in počel je stvari, ki jih je hotel. Bil je navdušen, ni pa bil zadovoljen.

Bil je na plaži in izdeloval kolibo. Sproščeno je vezal bambusova stebila z ovijalkami. Vohal je morski zrak in slišal galebe, ki so letali nad njim. Osredotočeno je vil ovijalke med stebli, z namenom, da si bo zgradil manjšo kočo. Stegnil je roko in je segel po ovijalki, ki je bila zvita zraven njega. Z mize je vzel skodelico čaja in ga je pomešal z čajno žličko. Kamin poleg njiju je oddajal prijetno toplino. Rekel je nekaj znancu, s katerim se je pogovarjal. Naredil je požerek, pomislil je, kakšen okus je imel čaj, odložil je skodelico nazaj na mizo. Obrnil je stran časopisa, ki ga je bral, dobil je občutek, da je nekaj pozabil, vendar se ni obremenjeval s tem. V časopisu je videl sliko sebe in pod njo je pisalo *Iskan*.

Odprl je svoje oči, videl je, da leži v svoji postelji in da je vse to samo sanjal. Spet začutil je vprašanje: »Kdo sem?« Postal je navdušen, imel je še toliko stvari, ki jih je hotel narediti. Usedel se je na rob postelje in si pomel oči, v mislih so se mu prikazale slike plaže in

spomnil se je pogovora z nekom, ki ga je dobro poznal, vendar se ni mogel spomniti, o čem sta govorila. Tuhtal je, kaj bi lahko vse to pomenilo.

Minila je minuta prebujanja in tako je odrinil v neznani svet. Danes ni bil čisto pri sebi, bil je zamišljen in se ni mogel osredotočiti. Prijemal je orodje, vendar ga ni čutil. Zaprt je bil v svojih mislih. Razmišljal je, kaj mu je hotel ta nekdo povedati. Dokler niso misli o sanjah zbledele v ozadje in so postale prazne.

Ignoriral je vse znake in namige, minevali so dnevi in se ni hotel spremeniti, dokler nekega dne ni zmozel več. Začela ga je boleti glava. Hitro se je razvilo v pravi glavobol in ni mogel drugega, kot da je legel in počival.

Bil je sredi sobe, ki je imela na sredini samo preprosto kovinsko posteljo. Ni bilo niti vrat niti oken. Ta prostor se je začel večati, ko je videl drugače. Videl je, da se postelja in on manjšata. Toliko časa se je manjšal, da je bil sredi praznine. Počutil se je tako utesnjenega v tem brezmejnem prostoru.

Ves prepoten se je zvijal po svoji postelji. Želel si je samo, da bi bolečina popustila. Preden se je zavedel, je bil v brezmejnem prostoru in kasneje spet nazaj v resničnosti. In nato je bil spet v breznu. In spet nazaj v resničnosti.

Bil je na meji razlikovanja med resničnostjo in prividom. Prehajal je iz enega stanja v drugega in bolečina je preprečila, da bi lahko ločil, med njima. Gledal se je, kako leži na postelji v tem prostoru, v tem breznu. Ampak tam, kjer je gledal, ni bilo nikogar, ni bilo ničesar. Bil je nekdo, ki je gledal sebe in istočasno bil opazovana oseba. Perspektiva, ki je ne bi smel imeti.

Minevale so ure, se mu je zdelo, ko se je nato kazalec premaknil le za minuto. Zvit v klopčič je ležal tam. Samo bil je in ni mogel delati ničesar, ni mogel narediti ničesar, lahko je samo čakal, da ta občutek mine.

Ni mogel razmišljati ali celo gledati. Bil je znotraj ničesar, glava se mu je napihovala in postajala težka, toliko, da je ni mogel več dvigniti z blazine.

Spet je bil v svoji postelji, ni vedel, ali se je prebudil ali je ves čas buden. Ker bolečina ni popustila niti za trenutek. Komaj se je dvignil, da se je usedel.

Bil je žejen, vse, kar je imel na misli, je bila voda. Šel je do korita in imel je namen izprazniti podtalnico. Natočil si je vode do roba kozarca. Naredil je tri požirke in imel je dovolj.

Zavrtelo se mu je in postal je omotičen. Začel je čutiti močno kljuvajočo bolečino v glavi. Počasi in previdno je začel korakati nazaj proti svoji sobi. Priplazil se je do postelje in se ulegel, kot se je dalo počasi, saj je vsak sunkovit premik začutil z zbadajočo bolečino.

Drugi del

Minil je teden in pozabil je na vse bolečine in zmedo, sploh ni vedel, kdaj se je pozdravil. Nekega lepega dne se je prebudil in počutil se je povsem dobro. Vendar vsake toliko časa se je spomnil tistega prostora.

Spraševal se je, kaj je bilo to. Ker se mu je zdelo, da niso bile sanje. Ta perspektiva ni bila takšna kot iz sanj. Kdo je bil v tistem trenutku, ko je gledal sebe? Nikogar drugega ni bilo takrat tam. Ta čuden občutek perspektive. Tudi ko se je gledal, kako je trpel in je obstajal zraven postelje in je istočasno obstajal v postelji v breznu in je čutil bolečine. Čigave so bile te oči, skozi katere je gledal?

Ni imel časa razmišljati o tem, imel je svoje obveznosti in nato dan za tem in dan potem. S časom se mu je ta izkušnja oddaljila v pozabo.

Minilo je petnajst let in medtem je le redko sanjal. Tudi dni si ni zapomnil. Bil je v praznini in pred njim so stala zaprta vrata. Počasi je začel hoditi proti njim. Zdelo se mu je, da so vrata oddaljena daleč stran, ker se jim ni mogel približati, ne glede na to, koliko je prehodil. Pospešil je hojo. Začel je teči, kolikor je lahko. Nič ni pomagalo. Imel je dovolj lovljenja. Iztegnil je roko in obrnil kljuko. Odprl je vrata in znašel se je v svoji kuhinji. Bilo je jutro in delal si je zajtrk, vendar je bilo nekaj nenavadno, svojega telesa ni sam obvladoval, bilo je, kot da se njegovo celo telo premika samo od sebe. Opazil je, da sploh ni v svojem telesu, bilo je, kot da je lebdel nekaj centimetrov nad sabo. Ni bil odrezan od svojega telesa oziroma od svojega uma, slišal je vsako misel in vsak načrt, ki ga je imel um, ki je upravljal njegovo telo, mogoče ni bil nad svojim telesom, ampak nad svojimi mislimi. Bil je čuden občutek, bilo je, kot da bi zanj čas tekel počasneje, zdelo se je, da se njegovo telo premika v počasnem posnetku. Vsako misel je imel čas analizirati.

Gledal je, kako pripravlja svoj zajtrk. Ko je mešal tisto, kar je kuhal, je vzel sol, ni pa opazil, da je solnica zadrževala jajce, ki se je začelo kotaliti proti robu pulta. Gledal je kotaleče jajce in videl je, da ga ne bo ustavil. Stegnil je roko in ujel jajce.

Slišal je, kako zmedene so misli v njem. »Kako sem lahko to ujel?« se je spraševal. Zavedal se je, da se drugi on ne zaveda, da je on tukaj in ga opazuje. Mirno se je prebudil in bil je malo zmeden. Usedel se je na rob postelje in se odrinil iz nje.

Ulegel se je v posteljo po napornem dnevu, upal je, da bo danes tudi kaj sanjal. Začel je premišljevati, ko so minile ure in je bil še vedno buden. Obračal se je v postelji in ni mogel najti pravega položaja, da bi lahko zaspal.

Sprehajal se je sredi puščave, gledal je okoli in razmišljal, v katero smer mora iti. Videl je, da se pesek pod njim začenja premikati. Strmel je v pesek, ko je videl velike črne klešče, ki so prihajale iz njega. Gledal je statično, kaj se bo zgodilo. Pred njim je stal velik črn škorpion. Ni ga bilo strah, radovedno je čakal, kaj bo naredil. Skoraj je že naredil korak naprej, ko ga je škorpion napadel, komaj se je umaknil zabodu repa, spotaknil se je ob pesek in padel nazaj. Hitro se je pobral in začel teči. Ves pesek okoli njega je začel valovati in izpod njega je na površje prišlo še več škorpionov. Obkolili so ga in ni mogel iti nikamor več. Ni vedel, kaj bi naredil. Samo zaprl je oči in si želel, da bi bil nekje drugje. Ko je odprl oči, ni bilo okoli njega nobenega škorpiona.

Znašel se je v labirintu iz visokih cipres. Začudeno je gledal naokoli, niti sanjalo se mu ni kje je sedaj. Hodil je po ravnini, dokler ni prišel do razcepa. Hitro se je odločil po občutku in zavil levo. Zaslišal je šumenje na drugi strani cipres in stopil na drugo stran poti, ko so ga neznane roke zgrabile in potegnile skozi ciprese.

Nekdo ga je držal na tleh, segel pod svojo kapuco in snel masko, pod njo ni videl obraza, to ga je še bolj prestrašilo. Hotel je masko natakniti na njegov obraz. Preden bi mu to uspelo, ga je nekaj zbil dol z njega. Ležal je na tleh in pogledal desno, kjer je stala neka oseba. Začel je teči proti njej, a je počasi zbledela z vetrom. Ampak se ni smel ustaviti, saj je videl, da ta s kapuco teče za njim.

Tekel je, kolikor je le moral, a se mu je zdelo, da še vedno ni dovolj hiter. Tudi nazaj se ni imel časa obrniti. Iz strahu je zaprl oči in upal, da se bo znašel nekje drugje. Spotaknil se je ob korenino in poletel z obrazom naprej proti tlom. Hitro je pogledal nazaj in nikogar ni bilo tam. Gledal je okoli in zdelo se mu je, da se nekje skriva.

Ni se počutil varnega v tem labirintu. Zaprl je oči in si predstavljal, da je nekje drugje. Zrak pred njim je začel valovati. Stopil je skozi in se znašel na čisto novem mestu.

Znašel se je sredi gozda, skozi katerega so svetili sončni žarki. Zdelo se mu je, da je v daljavi videl visoke ciprese. Izgledalo je, da mu je uspelo priti iz laberinta. Nahajal se je pod veliko hišo na drevesu. Hodil je okrog dreves, na katera se je ta opirala, dokler ni našel vrvi, ki je visela dol s hiše. Potegnil je vrv. Znašel se je sredi velike dvorane. Vse je bilo iz marmorja in v njem so bili pozlačeni vzorci. Stropi so segali do pet metrov v zrak in so imeli bogato izklesane oboke.

Sprehajal se je okoli in si ogledoval slike, ki so visele na stenah, bile so mu nenavadno znane. Dotaknil se je kipa in s prstom potegnil po čisto gladki površini, ko je zaslišal glas nekje od zgoraj: »Kdo je tukaj?« Slišali so se koraki nad dvorano in nato je nenadoma vse utihnilo.

Med velikimi vrati se je pojavila podoba. »Kaj iščeš tukaj?« je rekel glasno, da je odmevalo po dvorani. Roko, s katero se je dotikal stvari, je hitro skril za hrbet. Prestrašen je stal na miru. K njemu je pridrsal moški v debelem kopalniškem ogrinjalu in debelih mehkih copatah. Ustavil se je čisto pred njim in mu strmel v oči. Ogledal si ga je, čeprav je stal čisto blizu, nato je zagodrnjal in ga frcnil po čelu, da je stopil nazaj. »Ne bi smel biti tukaj,« mu je rekel mož v ogrinjalu.

»Saj to so moje sanje. Tam bom, kjer bom hotel biti,« je rekel vzvišeno in ponosno. Mož se je obrnil stran in ga ni hotel pogledati. »Preveč me spominjaš nase,« si je rekel tišje. »In nisi več samo v sanjah,« mu je nato rekel. »Vem, kje sem,« se mu ni pustil. In je zavračal vse, ne da bi slišal, kaj mu hoče povedati.

Moža ni več videl pred sabo. Obrnil se je okoli in videl ga je sedeti na prestolu. »Raje ne govori tako z mano!« mu je zabrusil nazaj mož z ogrinjalom dol s svojega prestola. »Sploh veš, kdo sem? Niti ne veš, kaj se dogaja tukaj!« je mož izgubil svojo umirjenost in ga nadiral. Vendar se mu ni pustil, še naprej je vztrajal, da so to njegove sanje in lahko dela, kar hoče. Mož v ogrinjalu je stal zraven njega, položil je roko na njegovo ramo in ga potisnil nazaj, tako da je začel padati.

Znašel se je v temnem gozdu z umirajočimi drevesi in praskajočimi zvoki v daljavi. V kotu svojega očesa je videl, da se nekaj premika med drevesi. Začelo ga je stiskati v prsih.

Boleče zvonjenje budilke je začelo odmevati po sobi in v njegovi glavi. Zbudil se je, vendar se je počutil, kot da ga je zbil avtobus in nato čezenj zapeljal tovornjak. Ugasnil je budilko, vendar zvonjenje v njegovi glavi še vedno ni prenehalo.

Pomel si je oči in nato še obraz. Bil je zmeden, ni dojemal kaj se je ravno kar dogajalo. Zanimivo se mu je zdelo, da ni mogel videti obrazov obeh ljudi, ki jih je srečal. Zdela sta se mu znana, imel je občutek, da sta ga spominjala nanj.

Bil je dolg dan, umival si je zobe in se je utrujeno gledal v ogledalu. Izpljunil je zobno pasto in se je odpravil v svojo sobo in se je vrgel v posteljo.

Stal je pod veliko hišo na drevesu, pred njim je stal mož z masko in kapuco, isti, ki je bil takrat v labirintu. Brez opozorila je kar naenkrat začel teči proti njemu. Ni se ga bal, ko je tekkel proti njemu, bil je pripravljen nanj. Zagrabil ga je za jopico, mu z nogo spodmaknil ravnotežje in ga nato zabil na tla tako močno, da je zemlja odletela vse okoli. Zvijal mu je roko za hrbet. »Kaj hočeš od mene?!« je vpil nanj. Mož s kapuco pa se ni odzval. To ga je razjezilo, začel mu je še močneje zvijati roko. Mož s kapuco je začel momljati. »Povej na glas!« se je zadril nad njim in začutil je nekaj čudnega. »Nesposoben si in sploh ne veš, kaj delaš, nataknil si mi to masko in glej, kam te je to pripeljalo!« se je mož s kapuco začel dreti nazaj. Sedaj mu je tu še pametoval, si je mislil in občutek v njem se je večal. Še močneje mu je zategoval roko za hrbet in ni vedel, zakaj.

Zabliskalo se je in bil je z obrazom obrnjen v tla. Ni se mogel premakniti. Nekdo ga je obrnil, takrat je videl, da je bil to on. In bil je on, mož s kapuco. Ko je to spoznal, ni več videl sebe, sedaj je videl moža s kapuco. Ni razumel, kaj se je zgodilo. Mož je snel masko s svojega obraza in mu jo nadel. Začel se je upirati, vendar je bilo prepozno. Maska se je dotaknila njegovega obraza.

Bil je v praznini in tam ni bilo niti njegovega telesa, tudi zavedal se ni samega sebe. Bil je tam in je obstajal. Pred njim se je pojavilo ogromno oko in samo bil je tam pred njim. Čutil je, da se nekdo drug potika v njegovih mislih. Prebudil se je, vendar ta občutek ni izginil. Zavil se je v prešito odejo, da bi se počutil varnega, ampak ni nič pomagalo. Bil je nemočen in si ni znal pomagati, lahko je samo čakal, da ta občutek izgine.

Zakaj bi dovolil, da bi nekdo drug brskal po njegovih mislih, je pomislil in se izvil iz klopčiča. Poslal je energijo v svoje misli, da bi tega nekoga izgnal.

Letel je v praznini skozi prehod, iz katerega je žarel vijoličast žarek. Sedel je ob majhni okrogli mizi in se pogovarjal z nekom. Ni mogel razločno videti njegovega obraza, videl je samo velike brke, ki mu niso pristajali.

»Že veliko jih je bilo tukaj pred tabo,« mu je povedal brkač.

»Kako misliš veliko drugih?« ga je vprašal. Brkač ga je pogledal, kot da bi mu to moralo biti očitno.

»Misliš, da si ti ista oseba kot takrat, ko si se rodil? Najbrž se ne bi prepoznal niti izpred dveh let nazaj. Si ti sedaj povsem ista oseba, ki si bila pred mesecem dni? Ali imaš kakšne nove misli? Mogoče imaš dostop do iste zbirke informacij, do istih spominov. Ali si samo zbirka spominov ali si nekaj drugega? Idealno bi moral biti nova oseba vsak dan. Vsak dan bi se lahko naučil nečesa ali izkusil nekaj novega. Svet ima neskončno možnosti, ki čakajo, da se uresničijo,« je naredil premor, da si je popravil svoje brke.

»Vendar ti, ti misliš, da boš nekaj dosegel s tem, da boš ostal isti. Se držal za to svojo tanko nit mišljenja. Ker veš, da se boš nekega dne zbudil in te ne bo več tu. Nadomestil te bo nekdo drug, ki bo še vedno ti. In ti boš zanj samo še spomin, zbirka občutkov, ki so bili in jih ne bo nikoli več,« mu je nakladal brkač.

Ko je poslušal brkača, se je nečesa spomnil, nasmehnil se je in ni mogel verjeti, da je delovalo. Spomnil se je, kaj je bil njegov namen. »Res je, da sem ostajal iz dneva v dan isti. Ampak to je bilo zato, da sem lahko sedaj tukaj in se vidiva iz oči v oči. Ker je res, da me mogoče jutri ne bo več tukaj. Ampak ti boš. Ves ta čas se skrivaš za to praznino in se bojiš prikazati tukaj na drugi strani. Ker jaz sem ti in ti boš moral postati jaz,« mu je strmel v oči, ko mu je to povedal.

Brkač ni vedel, kaj naj reče. Prijel se je za svoje brke in jih počasi odložil na majhno okroglo mizo. Zamislil se je in strmel predse. On pa ga je samo gledal in vstal. »To je sedaj moje slovo. Pazi name, ko me več ne bo. In ni vse tako brez pomena, kot si misliš. Drži se.« Odkorakal je nazaj skozi vijoličasta vrata, skozi katera je prišel.

Ugasnil je budilko in si pomel oči. Zdelo se mu je, da je nekaj sanjal, čeprav se ni ničesar spomnil. Šel je v kopalnico in se je začel briti, tako da so mu ostali samo še brki. Še zadnjič se je pogledal skozi te oči, nato se je prepustil, da so ga nove ideje vodile na nove poti. Vendar ne z brki, brki potrebujejo svojo zgodbo.

Zlato žezlo

Bil je na praznovanju in nenadoma so se vsi zbrali okoli njega. To je bilo njegovo praznovanje. V roke so mu podali zlato žezlo. To je bil trenutek, na katerega je čakal vse življenje. Vedel je, ko bo prejel to žezlo, da se bo njegovo življenje prelevilo.

Sedaj bo postal svoboden, dobil bo status, zaradi katerega ga bodo drugi spoštovali. Ves navdušen je držal zlato žezlo in čakal spremembo. Počutil se je popolnoma enako kot vedno. »Gotovo nekaj časa traja, da učinek žezla prime,« si je mislil in čakal na spremembo.

Vsi so mu še posebej čestitali in mu govorili, da bo sedaj postal res izjemen. To žezlo, ki ga je dobil, mu bo omogočilo stvari, o katerih je prej lahko samo sanjal.

Bilo je jutro in še vedno je bil omotičen od praznovanja. Vendar to ga ni motilo, ker naj bi bilo to normalno. Bil je navdušen nad svojim novim življenjem.

Hodil je po parku in vse je bilo kot po navadi. Čeprav to ni bilo čisto res. Neka stvar se je bistveno spremenila.

Počutil se je, kot da ne spada več sem. Nihče drug v parku ni imel zlatega žezla. Rahlo se je nasmehnil, ker se je počutil boljši od vseh teh ljudi. On ima sedaj zlato žezlo in sploh se ne zavedajo, kako dobro bo živel, si je mislil.

Minilo je nekaj časa in družil se je s temi ljudmi. Zabaval se je, ampak ne toliko kot včasih.

Opazil je dva, ki sta strogo hodila v njegovi smeri in nosila s seboj zlati žezli. Malo ga je stisnilo v prsih, ampak se je delal, kot da ju ni opazil. Dokler nista stala pred njim in strmela vanj.

»Kaj pa ti delaš tukaj?« sta ga vprašala nezadovoljno. Samo skomignil je z rameni, ker ni hotel povedati resnice. Vedno je bil tukaj in ni vedel, zakaj ne bi smel biti več.

Nič nista oklevala. Zagrabila sta ga za roke in ga začela vleči naprej ven iz parka. Ni se jima pustil in se jima je upiral. Ni razumel, kaj hočeta od njega. Izmuznil se jima je in naredil nekaj korakov nazaj stran od njiju. Ni stekel stran, hotel je izvedeti, kaj hočeta od njega.

»Ne moreva te prisiliti, da prideš z nama, vendar če ne boš šel, boš moral vrniti zlato žezlo.« Sta stala tam nepremično, ga opazovala in čakala, kako se bo odzval.

Razmišljal je, kaj naj naredi. Zdelo se mu je, da to žezlo mogoče ni tako zabavno, kot je mislil. Iztegnil je roko, v kateri je imel zlato žezlo, proti njima. »Kar vzemita ga, nočem ga več,« jima je rekel odločno.

Spogledala sta se, nato pa sta se začela smejati. »Kaj je tako smešno?« mu je bilo neprijetno. »Si zares mislil, da lahko zlato žezlo vrneš?« sta rekla v smehu. Nato sta se zresnila. »Sploh še ne veš, kaj je to žezlo, če si pameten, nama boš sedaj sledil.« Obrnila sta se in začela hoditi naprej. »In kaj je to žezlo?« ju je vprašal. »Boš videl,« sta odgovorila na hitro.

Bila sta že nekaj metrov stran, on pa je še vedno samo stal na mestu in se ni mogel odločiti, ali naj gre za njima. Bila sta oddaljena petnajst metrov, ko se je odločil, da jima bo sledil. Hitro je stekel naprej in jima samo tiho sledil.

Prispeli so do velikih betonskih vrat. Nič nista rekla, samo iztegnila sta svoji roki, v katerih sta imela zlati žezli. Betonska vrata so se počasi začela odpirati. Stopila sta skozi. On pa je samo opazoval, hotel je stopiti skozi, a so se vrata hitro in silno zaprla pred njim.

Čisto sam je obstal pred vrati in ni vedel, kako sta jih odprla. Zagrabila ga je panika, hodil je pred vrati levo in desno in je mislil tako močno, da ni mogel zbrati ene cele misli.

Minilo je deset minut in sedel je na tleh pred vrati. Trudil se je spomniti, kaj mora narediti. Ni se mu niti sanjalo. V roke je prijel zlato žezlo in ga obračal okoli. Nato ga je dvignil pred sabo. Zaslišal je takt mehanizma znotraj vrat. Velika betonska vrata so se začela počasi odpirati.

Odleglo mu je, hitro je vstal in stekel skozi vrata. Še preden se je imel čas obrniti, je za sabo zaslišal, kako so vrata zaloputnila za njim in se zapečatila.

Stal je v ogromnem prostoru in tistih dveh ni bilo nikjer blizu. V tem velikem prostoru sta bila samo dva velika kupa škatel, ki so jih ljudje prenašali. Bilo jih je na stotine in so stalno hodili okoli in nosili svoje škatle. Ni se mu niti sanjalo, kaj počnejo. Taval je okoli in se jim izmikal, švigali so okoli njega z vseh strani. Pred sabo pri steni je videl klopce, na katerih so sedeli ljudje in so bile čisto polne. Neko mesto se je sprostilo, hitro je stopil tja in ga zasedel.

Pogledal je levo in desno, da bi videl, kako se mora obnašati. Ljudje so sedeli nepremično in strmeli v daljavo, le občasno so pogledali na uro. Sedel je na klopci in opazoval, kam ljudje nosijo škatle. Zdelo se mu je čudno, ljudje so jemali škatle s kupa na enem delu skladišča in so jih nato odnašali na kup na drugi strani. Ni vedel, zakaj to počnejo. Ogovoril je gospoda, ki je sedel zraven njega: »Zakaj nosijo škatle z enega kupa na drugega?« Gospod ga je debelo pogledal. Za trenutek je pomislil. »Zato, ker moramo,« mu je nato odgovoril. To mu ni nič pomagalo. Hotel se je zadržati, vendar je res hotel vedeti razlog. »Vem, da morate, samo zakaj?« Gospod je na hitro zavil z očmi. »Da se škatle, ki so spodaj ne pomečkajo,« mu je rekel, kot da bi moral to vedeti.

Razmišljal je, ali je to logično. Ta čas pa je gospod pogledal na uro, vstal in odšel. Čez nekaj trenutkov je prisedel zraven njega drug gospod. Noben ni nič rekel, skupaj so samo gledali v daljavo.

»Koliko časa si ti že tukaj?« ga je vprašala gospa, ki je sedela poleg njega. Panično je pogledal okoli, gospa je sedela na mestu, kjer sta prej sedela gospoda. Popraskal se je po glavi in ji povedal, da ravno

odhaja. Nerodno se ji je nasmehnil in vstal s klopi. »Ti kar sedi, sem samo vprašala,« mu je rekla z resnim nasmehom. Samo pokimal je in začel hoditi stran.

Stal je pred steno nekaj metrov stran od klopi in gledal, kam mora iti. Ni hotel hoditi med nosači, zato je hodil ob steni naprej. Vedel je, da si mora priskrbeti zaslužek in prostor za prenočitev. Prišel je do vrat, na katerih je pisalo *Uredništvo*.

Potrkal je na vrata in čakal. Pozorno je poslušal, ali bo kdo na drugi strani kaj rekel. Še enkrat je potrkal, počakal trenutek, nato pa zasukal kljuko, odprl vrata in stopil noter.

V sobi ni bilo nikogar. Samo miza, na kateri je bil računalnik. Skoraj je že odšel ven, ker ni bilo nobenega notri. Vendar se mu je zdelo čudno, da je računalnik obrnjen proti vratom in je okoli mize smo en stol.

Stopil je bližje in se počasi usedel na stol. Takrat se je na ekranu izpisalo *Pozdravljeni*. Refleksno je zagrabil ročaj stola in hotel pobegniti ven. Poskočil mu je srčni utrip in lahko ga je čutil v svojem grlu. Nato se je izpis na ekranu spremenil v *Prosim pogledajte v kamero*. Na ekranu se je prikazala njegova slika, njegov odsev. Gledal je okoli, da bi našel kamero. Na ekranu je videl, ali se je zmotil in gledal v napačno smer. Ko je naredil očesni stik s kamero, ki je bila nad ekranom, je sliko zamrznilo in računalnik jo je začel analizirati. Nekaj sekund so različni vektorji skakali nad njegovo sliko.

Nato se je pojavil izpis *Neznan uporabnik*. In pod njim je pisalo *Registriraj se tukaj*. Ni vedel, kaj počne, vendar je vseeno kliknil nanj. V kotu sobe se je oglasil tiskalnik in začel srkati papirje ter jih spreminjati v pogodbo. Bila je pogodba, da veže svoje življenje v zamenjavo za osnovne dobrine in streho nad glavo. Ni vedel, kako bi lahko pridobil dobrine drugače, tako da ni imel izbire.

Izpolnil je pogodbo in nato dobil nadaljnja navodila *Postavite svoje žezlo pred kamero*. Ubogal je navodilo. Računalnik je zajel sliko

zatega žezla in jo začel analizirati. *Na voljo imate delo: zlaganje škatel* se je izpisalo na ekranu.

Obkrožil je delo na pogodbi in dobil še poslednje navodilo *Pustite papirje na mizi in počakajte na prodajalca stanovanj*. Ni bilo dolgo, okoli deset minut, ko je v sobo prispel prodajalec. Vstal je s stola in segla sta si v roko. Nato pa mu je prodajalec rekel, naj mu sledi.

Prišla sta do vhoda v stanovanjski kompleks, ki je bil znotraj te velike zgradbe. Podal mu je ključe in mu zaželel srečo.

Stopil je skozi vhod in pogledal na ključ, da bi videl, katero stanovanje je njegovo. Na oznaki je pisalo 515c. Šel je do hodnika, da bi videl številko prvega stanovanja, 153. Začelo se je s stotico in mislil si je, da so nadstropja razvrščena po stoticah. Šel je v drugo nadstropje in s stopnic je videl stanovanje 293. Odšel je nadstropje višje. Videl je stanovanje 42, ustavil se je in strmel v številko. Ni razumel, kaj dela ta številka tukaj zgoraj. Bil je v tretjem nadstropju. Malo je pomislil, tisto ni bilo prvo nadstropje, ampak pritličje. Sedaj je v drugem nadstropju. Stopil je na hodnik in opazoval številke stanovanj. Niso bile urejene po zaporedju in vse je bilo pomešano.

Dve uri je hodil po hodnikih in gledal številke. Videl je že 514, vendar 515 ni bilo nikjer. Potrkal je na najbližja vrata, ker je obupal, da bi lahko sam našel stanovanje. Gospod je odprl vrata in nenavdušeno strmel vanj. Vprašal ga je, ali mogoče ve, kje bi bilo stanovanje 515c. Gospod je pomislil: »Pojdi nazaj dol v četrto nadstropje, nato po hodniku dvakrat desno in bi moralo biti tam nekje. Ne vem, kaj pomeni tale c na koncu.« Resnično se mu je zahvalil in odšel nadstropje nižje, kot mu je rekel gospod.

In res je prišel do stanovanja 515. Čudno se mu je zdelo, da je ta gospod natančno vedel, kje je to stanovanje. Ampak to ni bilo pomembno. Vzel je ključ in hotel je odkleniti vrata, vendar ključ ni šel v ključavnico. Mislil je, da se mu bo zmešalo. Nekaj časa je še poskušal odkleniti vrata. Nato pa je močno brnil vanje in odšel stran. Enkrat je zavil levo po hodniku, ko je zaslišal nekoga pritoževati se.

Obrnil se je nazaj in ko je zavil desno po hodniku, se mu je zdelo, da so se ravnokar zaprla vrata stanovanja 515. Ni vedel, da je bil nekdo notri, mislil je, da bi moralo biti to njegovo stanovanje. Hodil je proti stanovanju, nato se je spet obrnil. Ta občutek sramote, da je brcnil v vrata, mu je branil, da bi šel nazaj in potrkal nanje.

Ni imel izbire, to je bila edina sled o njegovem stanovanju. Potrkal je na vrata in zaslišal šum na drugi strani. Še enkrat je potrkal, ko je zaslišal momljanje blizu vrat. Vrata so se odprla in za njimi je stala gospa in ni bila dobre volje. »Kaj hočeš?« mu je rekla z monotonim glasom.

Razložil ji je, da išče stanovanje in ji pokazal napis na ključu. »Aha, 515c, to je tukaj,« ni pokazala veselja. Bil je vesel, da je končno tu. »Tukaj na levi je tvoja soba,« je pokazala na vrata z velikim c-jem na njih. »Kopalnica in kuhinja sta skupni. In drugič samo odpri vhodna vrata, ker so vedno odklenjena,« mu je razložila, nato pa odšla v svojo sobo.

Počutil se je neumnega, ker ni poskusil odpreti vrat, po drugi strani pa ni mogel vedeti. Odklenil je svojo sobo in stopil noter. Soba je bila zelo majhna, polovico je zasedla postelja, četrtno omara in v preostali četrtni je sedaj stal.

Naslednji dan zjutraj je odšel dol v skladišče. Bil je živčen. Šel je do kupa škatel. Počasi je prijel eno od škatel in zmedeno gledal okoli, upal je, da bi mu mogoče kdo kaj svetoval, ampak so bili zaposleni z nošenjem svojih škatel.

Postavil je škatlo na drugi kup na drugi strani skladišča. Bil je zadovoljen, ker je čutil, da je naredil nekaj. In tako je šel po naslednjo škatlo. Da bo zaslužil dovolj za stroške stanovanja in hrane, bo moral danes prenesti vsaj sto škatel in toliko bo moral minimalno prenesti vsak dan, da bo dosegel mesečno kvoto. Ni se mu zdelo veliko in mislil je, da bo to presegel v nekaj urah.

Prenesel je 84 škatel in ni se mu dalo več, ni bil izmučen, vendar je počasi začel čutiti utrujenost. Minile so ure in prenesel je 115 škatel,

odvrigel je škatlo na kup in se odpravil naravnost nazaj v svoje stanovanje.

Bil je nov dan, stal je v skladišču in globoko vdihnil. Pripravil se je, da bo začel z nošenjem. Zagrabil je škatlo in jo začel nositi na drugo stran. Že včeraj je opazil, da so nekateri uporabljali vozičke za prevažanje škatel, vendar niso bili pogosti. V desnem delu prostora je opazil parkirane prazne vozičke. Spraševal se je, zakaj jih ne uporablja več ljudi.

Šel je do vozičkov in pogledal, ali si lahko enega sposodi. Bili so povezani z verigami drug z drugim. Zraven vozičkov je bila postavljena tabla, na kateri je pisala cena vozičkov. *Cena izposoje vozička: 25 škatel in tretjina prevoženih škatel.* Sedaj je razumel, zakaj jih ne vzamejo vsi. Hotel si ga je izposoditi, ampak sploh še ni imel dovolj škatel. In sploh ni vedel, ali se mu ga izplača sposoditi.

Ni več smel izgubljati časa, spravil se je nazaj nosit škatle. Računal je, koliko škatel bi lahko prevozil z vozičkom v eni uri in koliko bi ga to stalo. Videl je prosto mesto na klopci in hitro ga je šel zasest. Sedaj je opazil še ena velika betonska vrata, ki so bila nasproti tistim, skozi katera je prišel noter. Čudil se je, da ni že prej opazil, da so dvojna velika betonska vrata.

Vstal je s klopi, se postavil pred velika vrata in odpel svojo zlato žezlo s svojega pasu in ga dvignil pred sabo. Zraven vrat je ekranček posvetil rdeče. Prebral je izpis na ekrančku *Cena: 1000 prenesenih škatel.* To se mu je zdelo nedosegljivo. Saj komaj prenosil toliko, kot potrebuje čez dan. Zanimalo ga je, kaj je na drugi strani, da je cena tako visoka.

Začel se je nov dan in takoj zjutraj je šel hitro dol do vozičkov. Prejšnji dan je prenesel toliko, da mu je ostalo dovolj, da si lahko enega izposodi. Zapeljal je do kupa in na voziček naložil dve škatli spodaj in štiri zgoraj.

Sedaj je lahko prepeljal okoli 800 škatel na dan. In ko se mu odšteje tretjina za izposajo, mu ostane okoli 500 prevoženih škatel. Bil je

navdušen in obljubil si je, da bo kmalu privarčeval 1000 škatel za prehod skozi naslednja velika betonska vrata.

Minil je teden in pol in imel je dovolj za prehod, z rezervo. Postavil se je pred vrata in ponosno dvignil svoje zlato žezlo predse v zrak. Vrata so se počasi začela odpirati in stopil je skozi. Vrata so zaloputnila za njim.

Prostor je bil podoben predhodnemu. Ampak je bilo vse drugače. Ljudje so stali na mestu in lepil svoje škatle. Sprehodil se je okoli in pozorno opazoval. Čudno se mu je zdelo, da nič ne dajo v škatle, preden jih zapakirajo. Ni se tolkel po glavi zaradi tega. Hitro je razumel, kaj mora početi. Šel je do stojnice, kjer je naročil kartone in lepilni trak, za katere je plačal s svojimi škatlami. Prevezel je svoj material in tudi najel prostor za pakiranje. Tukaj je lahko polepil še enkrat več kot pri nošenju škatel.

Po koncu dneva si je moral najti novo stanovanje, ker je bil njegov zaslužek previsok za prejšnjega.

Minili so meseci in popolnoma se je integriral v sistem. Privoščil si je lahko vse, kar so si lahko privoščili ljudje okoli njega. Vendar začel se je spraševati, kaj pomenijo te škatle. Kaj je njihov namen? Kje je vrednost teh praznih škatel, da jih lahko zamenja za surovine?

Ves čas je moral živeti znotraj te zgradbe. Hotel je oditi ven, vendar ni mogel, ves čas je moral biti tukaj, pakirati prazne škatle in temu ni videl konca. Ni hotel več razmišljati o tem, ker se je počutil samo še huje. In potegnil je lepilni trak čez karton.

Bil je v svojem stanovanju, v svoji postelji. Vzel je zlato žezlo z nočne omarice in se z njim igral, ko je po nesreči odvil zgornji del. Zgornji del se je ločil od ročaja. Ročaj je bil znotraj votel in iz njega je padel svetleč zelen kamen. Vzel je zeleni kamen v roke. Ni se mu niti sanjalo, kaj je ta kamen, še manj pa, kaj je delal v zlatem žezlu.

Zjutraj se je zbudil in mudilo se mu je, ni hotel biti pozen. Žezlo je imel še vedno razdrto, hitro je zavil žezlo skupaj in odšel ven.

Njegovo zlato žezlo ni več delovalo. Ni si mogel kupiti hamburgerja na poti na delo. Spomnil se je, da je pozabil vrniti zeleni kamen nazaj v zlato žezlo. Odhitel je nazaj v svoje stanovanje.

Ko je prišel nazaj do avtomata za hamburgerje, so bili tam policisti. Prepričan je bil, da iščejo njega. Policiste je obšel tako, da je šel po drugi poti okoli. Čudno se je počutil, sedaj je bil na begu. Bilo ga je strah in istočasno je bil poln adrenalina.

Ni vedel, zakaj so bili tam policisti, saj ni naredil nič narobe. Samo malo se je poigral s svojo odgovornostjo. Odšel je nazaj v svoje stanovanje in se usedel na kavč. Gledal je svoje zlato žezlo in se spominjal časov, ko ga še ni imel. To žezlo ni predstavljalo svobode, kot si jo je predstavljal takrat. Spet je vzel ven zeleni kamen in ga obračal v rokah. V mislih mu je ostala beseda *svoboda*. Vedel je, kam hoče sedaj iti.

Prišel je do izhoda, v eni roki je držal zlato žezlo in v drugi zeleni smaragd. Dvignil ga je predse.

Stopil je ven in začutil veter in sončne žarke na svoji koži. Zamižal je in globoko vdihnil. Vrata so zaloputnila za njim. Zlato žezlo je zalučal stran in to se je spremenilo v prah, ki ga je odnesel veter v daljavo. Bil je svoboden, tekal je po polju pisanih cvetlic. Ulegel se je v senco velikega drevesa. Zadremal je.

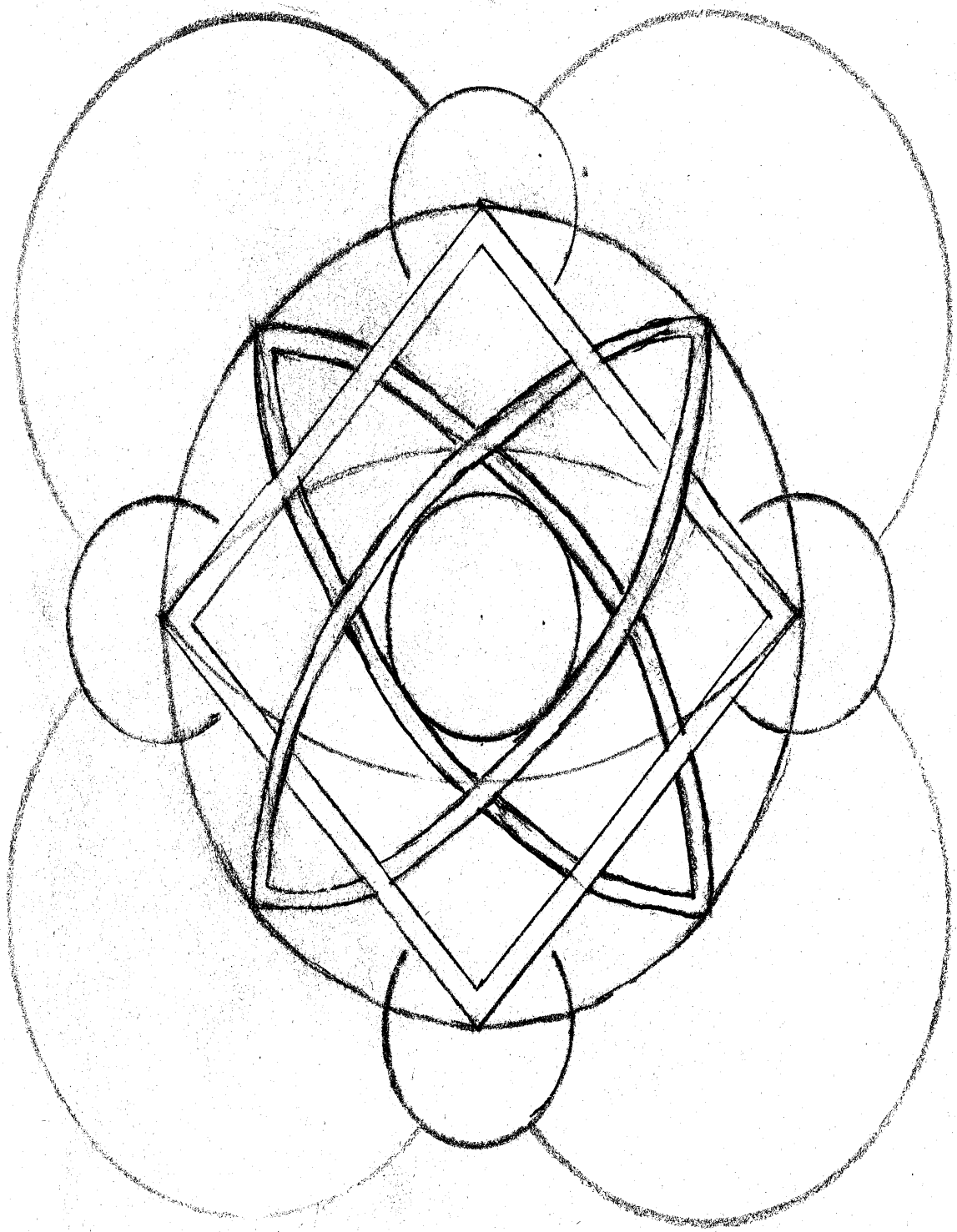
»Kako se počutite danes?« je zaslišal in se prebudil iz svoje fantazije. Sedel je na udobnem futonu v popolno beli sobi in poleg njega je na stolu sedel moški, ki si je nekaj zapisoval.

»Bova nadaljevala, kjer sva ostala zadnjič?« ga je vprašal moški. »Kaj te utesnjuje? Kaj te ovira? Zakaj se izogibaš odgovornosti?« mu je postavljaj vprašanje za vprašanjem.

Bil je doma v kopalnici in se gledal v ogledalu. Pogledal je zlato žezlo v svoji roki. Bilo je drugačno, ni ga prepoznal.

Nekaj ga je zanimalo, prijel je zgornji del zlatega žezla in ga poskusil zavrteti. Zgornji del žezla se je odvil. Pogledal je noter v ročaj. Videl je, da je bil notri velik zelen smaragd. Navil je zgornji del nazaj na ročaj. Smaragd je bil še vedno v zlatem žezlu. Nasmehnil si je v ogledalu.

Stopil je pred izhod in dvignil svoje zlato žezlo predse, zavedal se je svojega zelenega smaragda, ampak ga je pustil v žezlu. Iz zlatega žezla je začela svetiti zelena svetloba in vrata izhoda so se začela odpirati.

Resnica – kaos, zmeda

Modri je sedel na klopici in opazoval, kako se nekdo veseli novega najnovejšega modela kolesa. Ni razumel, zakaj ga je tako vesel, če se je pripeljal s starim kolesom, ki je izgledal čisto vozen. Izgledalo je, da so imeli v trgovini akcijo, staro za novo. Vseeno ni razumel, zakaj bi potreboval novo kolo, če že imaš kolo. Saj novo kolo ni imelo bistvenih izboljšav. Poskušal je razumeti, ampak mu preprosto ni bilo logično.

Na drugi strani, v frizerskem salonu je nekdo z najdražjimi znamkami oblek je prišel na recepcijo. Modri je slišal, kako so ga ljudje v čakalnici opazili in tiho komentirali njegova oblačila. Govorili so s tonom, kot da se norčujejo iz njega. Ampak kasneje je prišel k njim in jim rekel, naj se presedejo drugam, ker se bo on usedel sem. Modri je debelo pogledal, ko so tiho vstali in odšli drugam. Kasneje so se med sabo pritoževali in se jezili, ampak trenutek nazaj so pridno ubogali. Modri je razmišljal, zakaj so ravnali tako. Ali ima ikona na majici tako veliko moč? Ali pa so se ustrašili njegovega pristopa?

Modri je bil sedaj na robu s svojim umom sredi nakupovalnega središča in tuhtal, česa ne vidi. Gledal je, kako hodijo okoli po trgovinah in zavzeto izbirajo kose blaga.

Modri je razumel, da ne izbirajo samo kosov blaga. Ti kosi blaga bodo predstavljali, kdo so. Ni čudno, da jih izbirajo z vsemi čustvi. Vsa ta čustva, vsi ti različni ljudje, a vsi izbirajo s kupov z istimi oblačili. Vendar s tem ni nič narobe, ker na koncu nekako vsak nosi stvari drugače.

Sedaj je pogledal sebe. Tudi sam nosi blago s teh kupov. Ampak to blago mu nič ne pomeni. Ne vidi, kaj sporoča drugim s svojimi oblačili, in se s tem ni obremenjeval, ker mu ni bilo pomembno. Hotel je razumeti druge, še bolj biti razumljen. Vse to je hotel, vendar se

mu ni zdelo pomembno, da bi se naučil skupnega jezika. Jezika, ki se ga ne govori. Jezik, ki ga je zaznaval, a zavračal.

Gledal je v strop in razmišljal, zakaj vidi svet tako drugače. Toliko ljudi okoli, vendar je samo on videl ta svet. Če je edini, ki tako razmišlja, ali to pomeni, da se moti in nima prav. Ampak kako naj se prepusti in začne oponašati stvari, za katere vidi, da tiho ubijajo ljudi?

Material, material je vse okoli nas. Zakaj je narobe, da bi uživali v njem, je razmišljal. Uživanje v stvareh, katerih ne vemo kako delujejo, stvari, ki nam dajejo nek občutek pomembnosti.

Največji problem je, da ni problema. Nič ni narobe dobiti nekaj in se tega veseliti. Kaj potem manjka. Nekaj velikega, nekaj pomembnega. Slutil je resničnost, da ima vse svojo dušo, ne samo ljudje. Vse stvari vsebujejo neko zgodovino, čeprav neznano.

Danes nam stvari pomenijo vse, vendar nič. Ko se neka stvar obrabi, jo vržeš stran in kupiš novo. In nobene stvari ne naredimo več sami, ker je vse ceneje in lepše v trgovini. Ampak eden najboljših občutkov je, ko nekaj ustvariš sam,

Si je mislil modri. Sem mislil. Modri? Tako se hočem odtujiti od svojih misli, jih skrivam, kot da ne bi bile moje. Ampak to so moji zapiski in vem, da so bolj kot ne zame.

Resnica, kakšen naslov, in nato sam pred sabo skrivam resnica svojih misli. Ujet v prostoru med logiko in čustvi. Stvarem, ki so danes logične, nasprotujem in poskušam najti njihove napake. Čustva, ki jih nimam, poskušam najti tam, kjer jih ni bilo.

In nočem tega. Zakaj sem tak in se ne morem spremeniti? Ta občutek, ki me žene naprej. Kruta je ta usoda.

Pišem te stvari, zakaj? Kaj želim? Tole pišem zase. Da lahko vidim svojo zmedo, svoj kaos, in kaos so moje misli. In ko bom nekdo drug, se bom lahko spomnil nase.

Stvari, ki jih uživamo in jih brez pomisleka vržemo stran, so fizično naredili ljudje, ki niso premožni in verjetno ne naredijo vsakega od tisočih izdelkov z veseljem, ker so samo del procesa v velikih podjetjih. Ampak je neverjetno, kako smo te informacije pripravljeni zavestno ignorirati. Vemo tudi, da se ljudje, ki si lastijo podjetja in nam te stvari prodajajo, grebejo, da bi le čim manj šlo ljudem, ki fizično ustvarijo izdelke. Vse je samo igra števil.

Vemo, da nam ta način koristi kot kajenje. Vsi vemo, da nas ubija. Vendar nam daje začasno srečo. Videti je, da se da tako živeti. In ljudje so srečni.

Sem jaz samo tečen, ker ne morem dobiti sreče na tak način? Ker ne morem dobiti sreče, z današnjimi dopaminskimi mašinami. Ali celo s tradicionalnim alkoholom. Zakaj droga, ki naj bi silila v smeh, ne nariše nasmeha na moj obraz.

Zakaj mislim, da mi je tako všeč, da v tem uživam? Kako lahko uživaš v pomanjkanju veselja?

Zakaj mislim, da vsi ti ljudje, ki uživajo v materialu, najbolj trpijo? Zakaj kroži ta ideja znotraj boga, da sem jo zaznal? Od kod ta ideja, da sedaj jaz tako mislim?

Ah, kaos, zakaj mislim, da je red največje trpljenje?

Zakaj me je strah, da bi mi bilo tole v sramoto? To so moje najbolj kaotično napisane misli.

Ah, kaos, zakaj resnično ne obstajaš, ker vse je zaporedje. Moje življenje, moja norost, ta moj zapis. Vse je posledica določenih dogodkov in mojega takratnega pogleda nanje. Vse je red, vendar moje zavedanje, da se zavedam, to je kaos.

Norost ali iskrenost ali samo kaos misli, če sploh obstaja razlika. Če to bereš, želiš izvedeti nekaj novega, si samo krajšaš čas, bog ne daj si prisiljen to brati. Ah, saj ni važno. Če misliš, da lahko izveš nekaj novega, to ni mogoče, vse, kar izveš, je že tam, te informacije.

Izveš lahko samo določeno zaporedje določenih informacij in te odklenejo spoznanje nečesa, kar si že vedel, samo da se sedaj tega zavedaš.

Si upam pokazati svojo norost?

Verjetno ne.

Če bi? Ali bo zavrnjena? Zaničevana? Nagrajena? Razumljena? Strašljiva? Nepomembna? Spoznana? Normalna?

Pokazati se bogu, to je kar strašljivo. Jaz, ki raje živim izven njega in ga samo opazujem.

Pokazati, kaj sem ustvaril, njemu, kakor otrok prinese pokazat svojo risbico staršem. Samo, da bi videl odziv, potrditev.

Resnica – red, še večja zmeda

Red vidimo kot nekaj koristnega in je vedno dobrodošel. In če bi izbirali med dobrim in zlom, bi bil red dobro in kaos bi bil zlo.

Red daje lažen občutek varnosti in stvari okoli nas se dogajajo, ne da bi morali razmišljati o njih. Kar je dobrodošlo, ker imamo več časa za druge misli. Ampak red ima navado, da se širi tudi pod prisilo. Napade vsako kaotično stvar, si jo želi podrediti ali uničiti. In si misli, da nam s tem dela uslugo. Uslugo v obliki udobja.

Udobje je nevarnejše, kot si mislimo. In smo kot žaba, ki uživa v loncu nad ognjem in se brani hladne vode. Ker hladna voda predstavlja spremembo, ki bi nam vzela udobje in praktičnost ignorance. In ne vidimo, kako se temperatura vode zvišuje in spreminja. In teh sprememb reda se ne zavedamo, čeprav so tudi zelo drastične. Te spremembe opazimo, vendar dokler nam je voda topla, nam ni mar.

Sedaj imamo internet, ki tako hitro spreminja red, da je nekaterim videti kaotično. Vendar je še vseeno red. Trendi in ideje se preko njega širijo kot virusi in oblikujejo našo svetovno kulturo.

Ta red, ki je naše skupno mišljenje, kot velika reka neutrudno teče po strugi. In ima dva tokova, ki se ločujeta med sabo, ampak še vedno tečeta v isto smer. In drugi tokovi, ki usmerjajo reko, so nevidni in neobčutni za vse nas, nekateri pa vedo, kaj počnejo.

V svetu potrebujemo red in kaos. Red je družba in kaos je individualno razmišljanje. In red, v katerem družbena norma omogoča odločitve, za katere ni potrebno, da so tehtane z logiko. Hitro usmeri to reko mišljenja v smer, katere tok lahko ustavi samo še velika katastrofa. Takrat se ukrepa in navidezno spremeni mišljenje, dokler se zares ne spremeni.

Resnica – absolutna misel

Videti resnico, razumeti naš obstoj. Kaj je potrebno, da bi dosegel to stanje?

Kaj če je vse, kar je potrebno, samo ena sama preprosta misel, ki ti da občutek omnipotence? Da si šele nato dovoliš videti resnico. Misel, ki kot ključ odklene nov pogled na svet. Pogled, ki se ga ne da zavedati in je absoluten.

Ta misel, ki bi nato postala sidro tvojih misli in bi bilo vse drugo zgrajeno okoli nje.

Ta misel, ki bi postala tvoj obstoj oziroma bi postala tvoj pogled na svet, tvoj občutek obstoja.

Ta misel bi postala ti in ti bi postal ta misel.

Bi si upal iti na pot iskanja take misli in postati ta misel, ker ta misel bi pomenila tvojo smrt? Ti bi izginil, vendar bi videl stvari, ki jih drugače ne moreš videti. Je vredno zamenjati svoje življenje, da bi postal nekaj izven iz tega sveta?

Resnica – iskanje resnice

Iskanje resnice je, kot da bi stal na robu nebotičnika za zabavo. Res je zanimiv razgled in drugačna perspektiva. Ampak vse, kar vidiš, so drugi ljudje, ki v njej živijo in se tega sploh ne zavedajo.

Kako bi lahko našel ravnovesje med iskanjem resnice in jo tudi živeti. Medtem ko veš, da je resnica, da iščeš resnico in da se resnica ne odzove na svoje ime. In edina resnica, ki jo lahko najdeš, je tvoja resnica, ki je del absolutne resnice.

Videti resnico, pomeni videti svet iz vseh kotov in hkrati videti svojo celotno zavest. Kdo opazuje to zavest?

Resnica – geometrija ...

Kdo smo?

Ali nas definirajo naša dejanja ali pa nas definira naš pogled na svet. Verjetno smo to, kakor vidimo svet. Drugi ljudje ne morejo videti našega pogleda, zato se definiramo s svojim dejanji. V tem svetu veliko ljudem pomeni več njihov ugled, kot da bi imeli svoje misli, kaj šele da bi te predstavili in s tem potencialno uničili svoj ugled. Kar je razumljivo, saj smo ljudje socialna bitja in ugled lahko pomeni razliko med udobnim življenjem in izvržencem, med udobjem in trpljenjem.

Vsak človek vidi obstoj samo skozi svoje oči. Ampak ker ne moremo videti vsega in z vseh strani. Zato uporabljamo zorne kote drugih ljudi. Tukaj moramo paziti, ker ne smemo vzeti tuje informacije preveč direktno, te informacije ne prihajajo iz naše dimenzije in lahko pride do nesporazuma.

Vsak človek ima v svojih mislih dimenzijo, ki je unikatna in zrcali materialni svet na svoj način. Ta dimenzija so naše lastne misli in v njej obstajamo samo mi.

Ampak kako je mogoče, da vsak živi v svoji dimenziji, če živimo na istem mestu, v istem času in vidimo iste stvari? Kako lahko sklepamo, da ne živimo v eni sami miselni dimenziji? To lahko sklepamo po tem, da se ne moremo nikoli popolnoma strinjati. Oziroma se lahko, ampak to ima ceno.

Neverjetno, kako se je razvila naša kultura, da lahko skupaj sodelujemo na tako globalni ravni. Kako nam je to uspelo, če pa se še s sosedom ne moremo strinjati ali sodelovati? Kaj povezuje naše dimenzije? Vsem nam je skupen materialni svet. Kako ima lahko materialni svet toliko moči? Preprosto je nima. Omejili smo svoje dimenzije ali smo se celo zaprli ven. In sedaj smo zaprti tukaj na zemlji in je to edini svet, ki je resničen večini ljudi.

Verjamemo samo še v stvari, ki jih lahko primemo v roko. Ljudje, ki so se popolnoma zaprli ven iz svoje dimenzije, jim dimenzijske vrednote nič ne pomenijo. Če jih lahko zaznajo, jih bodo celo izkoristili, da si pridobijo še več materiala in s tem uničijo to dimenzijsko vrednoto. Vrednote, kot so spoštovanje, ponos, morala, dobrota ...

Ali pa občutijo nevidne sile, pa si jih ne znajo razložiti. Poskušajo najti razlog zanje, iščejo pojasnitve občutkov v materialnem svetu. In potem mislijo, da ti občutki prihajajo od zunaj. In ne vidijo, da se vse to dogaja znotraj njih.

Nekateri tako močno prisilijo neki občutek, ki prihaja od zunaj, da se jim ti občutki začnejo manifestirati pred njihovimi očmi. Začnejo zaznavati nadnaravne pojave. In potem imamo zgodbe o duhovih, demonih, angelih, ki se premikajo v materialnem svetu. Ko so v resnici to samo stvari iz njihov dimenzij, iz njihove podzavesti.

Da vas ne bom medel, kot dimenzije sem mislil zavest. Predstavljali bi si jo kot prostor in ne v fizičnem smislu. Prostor, katerega jedro je v naših možganih in je v našem telesu in vse, kamor segajo naše oči. Ves ta prostor smo mi, naša dimenzija, v kateri lahko vplivamo na stvari ali druge dimenzije, ki segajo znotraj naše.

Težko si je predstavljati, da je zavest, naš najresničnejši obstoj. Ker v naši zavesti materialni svet ne obstaja. Tako kot iz materialnega sveta ne moreš videti zavesti. Ampak to še ne pomeni, da se ne more nekaj iz ene dimenzije manifestirati v materialnem svetu ali obratno, vendar se vedno ne more manifestirati neposredno. To je, ker ima vsak predmet v materialnem svetu svojo zavest, vsak kamen, drevo, žival. Vesolje samo ima svojo zavest, kot imamo ljudje skupno zavest in je del te. In z idejami spreminjamo zavesti okoli nas in tako tudi spremenimo svet.

Tukaj na zemlji vsak človek živi v svojem svetu. Sam si izbere, s katerega zornega kota bo gledal na svet, to je edina absolutna svoboda, ki jo imaš. In tega ti nihče ne more vzeti. Kaj počneš v tem

svetu, je druga zgodba. In se lahko ustavi že pri izražanju svojega mišljenja.

Vse te različne zavesti, ampak nekateri ljudje imajo identične poglede na svet. To pomeni, da se nekateri ljudje podredijo določenim pogledom in ga zamenjajo za svojega. Včasih ljudje zamenjajo svoje mišljenje v zameno za mišljenje reda.

Kaj so potem globalni pogledi na svet, kot so vere in idealni ekonomski sistemi? Je to mišljenje reda?

Kaj je naš pogled? Odsev naše dimenzije/ zavesti na ta svet. Informacije, ki jih že imamo, da si lahko na njihovi podlagi razlagamo resničnost. Ta ironija, da nam včasih, oziroma večino časa, nam naš lasten pogled laže in mi tega ne moremo zaznati.

Resničnost – ničnost

Čudno zvezo imam z ničnostjo. Ali je to zaradi slovenščine, ker resničnost lahko delimo na res in ničnost. In si zato razlagam, da se absolutna resnica skriva v ničnosti. Da se mi nič manifestira kot bog v mojih mislih. In to kot bog, v katerega verjameš.

Nič mislimo, da obstaja, vendar ne znotraj našega vesolja, zunaj oziroma je vesolje znotraj ničnosti.

In ali je ničnost praznina ali je znotraj nje nekaj, česar mi ne moremo zaznati. Ker za nas je vakuum v vesolju praznina. Pravijo, da je vesolje pet odstotkov fizičnega materiala. In teh pet odstotkov naj bi imelo moč nad vsem vesoljem v obliki gravitacije. Teh pet odstotkov ima vso moč z našega zornega kota. Se to ne sliši čudno?

Pozabimo, kar vemo, in glejmo na vesolje negativno, vse obrnemo okoli. Vakuum je najgostejša snov v vesolju in ta nato stiska manj goste snovi skupaj. Kar bi bila negativna gravitacija.

Ampak če je vakuum najgostejša snov, kako bi se lahko stvari gibale skozi tako neovirano. Delci vakuuma bi morali biti manjši od fotonov, da bi se lahko neovirano gibali skozi material. Oziroma bi se material gibal skozi vakuum in je material v resnici vakuum v tem pogledu. Naš material je črna luknja iz pogleda praznine. In črna luknja je praznina iz našega pogleda. Tukaj nekaj ne gre skupaj.

Kaj bi povzročilo, da bi planeti in zvezdna telesa krožili okoli drug drugega? Da bi bil vakuum gosta snov, ki je viskozna. In ta stalno kroži in se vrtinči, kot da bi z žlico mešal kakav. In naša snov povzroči, da se vakuum vrtinči okoli nas in nas vrti okoli. Kar meša vakuum, so verjetno črne luknje. Vendar trenutni opis črne luknje ne bi mogel mešati vakuuma. Črna luknja bi morala biti dobesedno luknja. Vendar ker gledamo negativno, se vakuum ne bi izlival ven, ampak bi se vlival noter. In zato se vesolje tudi širi.

Če je vesolje tekočina in se stalno giblje, je njena energija njen čas. In ko se bo energija prekinila, se bo vesolje ustavilo. Otrdelo bi kot beton, iz katerega izhlapi voda. Tako bo v tistem trenutku iz vesolja izhlapel čas. In takrat bo vesolje kot frnikola.

Mislím, da sem zašel s svoje ideje ničnosti in je to samo primer idej, ki jih rad sestavljam. Ker moja ideja ničnosti je bolj nestvarna ne materialistična. In ničnost povezujem z idejami, ki še ne obstajajo. In te ideje preidejo iz ničnosti in se nato oblikujejo v realnost. Kar je neverjeten proces. Ničnost so lahko vse dimenzije, ki ne obstajajo skupaj. Samo misel, da bi bil naš svet čisto drugačen, samo zato ker je nekdo nekje dobil neko idejo. In ne neko navadno in dolgočasno idejo, neko bizarno in nepredstavljivo idejo, ki bi jo nato vpeljal v resničnost.

A sem spet zašel iz svoje čiste misli o ničnosti? In ali je to samo moja čudna povezava besed, ideje in ničnosti, ki nimata nič skupnega? Ničnost bi morala biti odsotnost misli. Da bi lahko pozabil na svoj obstoj in s pozabo zbledel nazaj v ničnost. Je to moje resnično hrepenenje? Je to resničen pomen ničnosti?

Poezija

Poezija, je nenavaden pojav, ki sem jo odkril ponesreči ob pisanju te knjige. Zavedanje, da gre pri poeziji za veliko več, kot samo rimanje besed. Težko je razložiti, ampak zdi se mi, da je poezija oblika besedila, ki lahko izrazi več v parih kiticah, kot v celem spisu. Oziroma lahko izraža stvari, ki se jih ne da povedati.

Svet

Svet res čuden je,
noben ne ve, za kaj se gre.

Laž se z lažjo opravi,
ker je resnica ne popravi.

Glasni tisti so,
ki nič ne vedo.

Tisti, ki pa ve,
pa raje ne pove.

Ali pa ne sme.

Konec

Knjiga, bela, zapuščena,

krava pase se zelena.

Ptica plava nad oblaki.

Ribe ga rolajo v vodnjakih.

Red v kaosu zmer' bo,

ker ljudje zajebal' so nebo.

Pa tud' če ne,

meteorit sem gre.

Pamet

Guba se čelo,
možgani bolj ne.

$2 + 2 = 3$,
včasih tudi gre.

Tisti, ki točno računal bo,
mu ostalo nič ne bo.

Kupi

Kupi, kupi,

belega zlata.

Če telo ti ga ne da,

se ga zunaj proda.

Prodaj

Prodaj, prodaj,

svoj čas.

Saj toliko vreden ni,

če se ti tako zdi.

Obstoj

Obstoj je jaz,

jaz sem vse, kar mislim.

Mislim, to je moja zavest.

Zavest, da tukaj in sedaj obstajamo.

In to je resničnost.

Obstajamo, kjer ima vsak jaz svojo resničnost.

Resničnost, kjer vsak jaz spreminja svoj obstoj.

Bos

Kamen na kamen,

kost na kost.

Jst še zmer',

rad hodim bos.

Hobi

Zvezde gledal,

zvezde štel,

denar pogledal,

kam je šel.

Z njim leče pucal,

in na fuš pel.

Življenje

Življenje, živeti.

Spati, hoditi in jesti.

Važno, kje smo, ni.

Samo, da se živi.

Smrt

Smrt konec ni,

duša se prelevi

in zgodbo za seboj pusti.

Če duše ni,

pusti zgodbe tri.

Če pa smrt konec je,

mi čist vseeno je.

Čas

Ko človek žival je bil, časa ni bilo.

Sekunda, minuta, ura,

noben ni imel v mislih.

Čas samo ideja je.

Ali se je ustvaril ali odkril,

ne vem.

Ustvaril preteklost, sedanost in prihodnost

in še zavest.

Kaj če časa ni?

Narobe poimenovan je.

Čas ničesar ne spremeni.

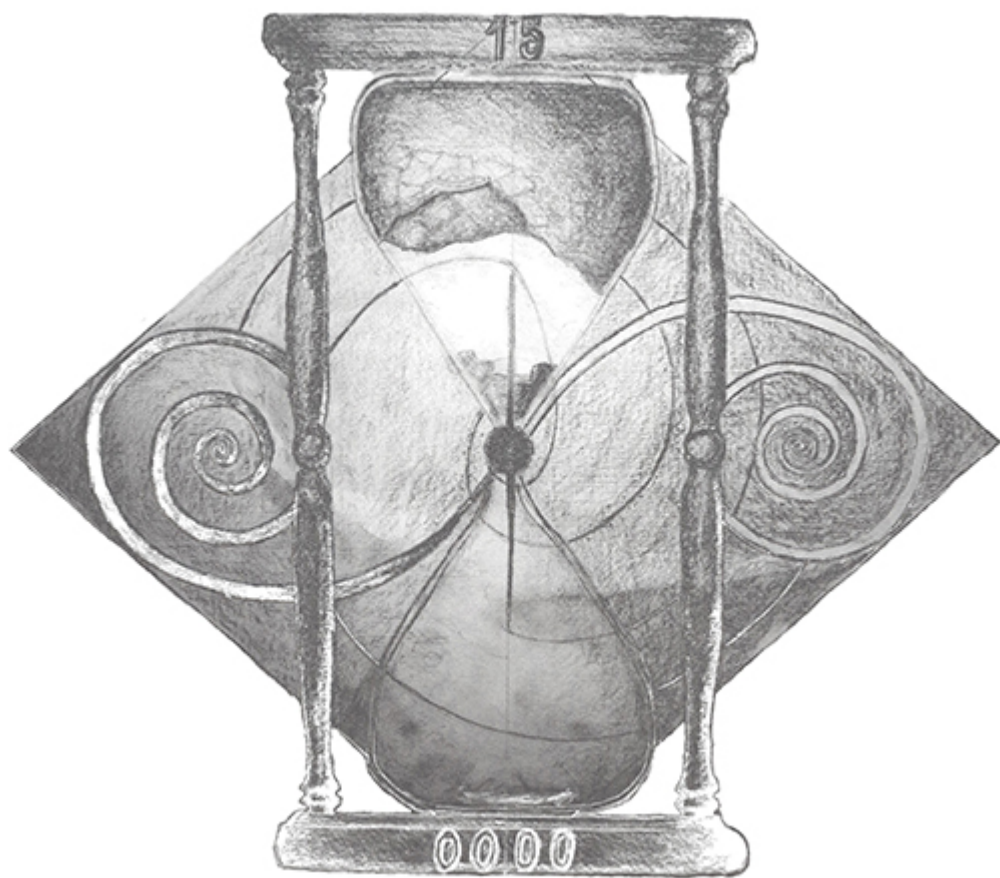
Samo znotraj njega dogaja se.

Lahko je tudi smrt.

Za nas je oboje neizbežno.

Vsi gledajo na čas kot neskončno uro,

a kaj ko se kazalec odštevaja in ne prištevaja.

Pozaba

Na mestu stal,
samo gledal,
Pozabil, kdo bi moral biti,
še čas se me ni hotel dotakniti.
V času ujet,
spoznal, da sem.
Tako starega počutim se.
Mladost je s časom odpotovala.
Starost s praznino je nastala.
Ali je starost pridobitev?
Živeti je mladost.
Kaj potem počnem jaz?

Nič

Nič je praznina.

Praznina, ki zapolni.

Biti praznina je vrlina.

Misli ti preobrne,
misli od tega sveta odvrne.

Absurd

Pisati te misli

je res čudno.

Brati jih še bolj.

Vlagati/vzeti

v/iz njih pomen.

Iz mojih misli na ta papir.

Ego

Vem, kako bi rad živel.

A ko življenje nekaj hoče od mene.

Kdo misli, da je to življenje.

Da od mene nekaj zahteva.

Profesionalen nakladač

Cel svet zavračam.

Ničesar ne razumem,
zaradi tega pametujem.

Ko ničesar ne vem,
razumem vse.

A kaj ko ničesar ne vem,
razumem pa še manj.

Večni popotnik

Če iščeš sebe nekje,
se ne boš nikoli našel.

Če pa se najdeš,
pa si hitro sledi,
ker nikoli nisi na miru.

Ali je to samo zato,
ker veš kdo si
in samo iščeš osebnost,
kjer bi se počutil varnega.

Če pa hočeš biti ti
in nočeš imeti osebnosti,
se navadi, da boš
večni popotnik.

Smrt/veselje

Smrt vsakega doleti,
Vendar se je vseeno vsaka žival boji.

Grabi se za nit življenja,
samo da ne bi bilo konec trpljenja.

Ljudje so se smrti začeli tako bati,
Da so morali ščitnike na oči dati.

Nihče misliti o svoji smrti si ne upa,
Ampak misel je res fascinantna.

Poskušati živeti, in to čim dlje,
da vidiš, kje je zanka

in kje ti življenja zmanjka.

Razmišljati, kaj bo potem ali takrat, se ne splača.

Razmišljati, kaj in kako je bilo,
dobro ali slabo,

je res lepo.

Razmišljati in misliti o smrti je lepo,
ampak kaj ko tisti čas zate pride.

Se bom veselil ali se na vso moč boril v strahu?

Strah je verjetno odgovor.

Strahu se ni za bati,

samo svojo funkcijo opravlja.

Ta strahotna radovednost me ubija.

Kaj pa tebe?

Teslo

Bom v resnico pogledal,

jo bom hitro dojel.

Mi vse bo jasno,

kako bo krasno.

Mi bo možgane opralo,

oči zapeklo,

čevlje sezulo,

teslo.

Jeza

Jeza, vrela, neukročena.

Brez razuma je spuščena.

Če sama od sebe ne izpuhti,

samo nesreča jo ukroti.

Lahko ti naredi uslugo,

če zgodi se ti krivica.

Če pa svojo pravico /ponos zapostaviš,

se lahko na nedolžnega spraviš.

Po svetu hodimo,

krivice obiramo,

naskrivaj jih zbiramo

in okoli ponujamo.

15

To število mi je čudno.

Ves čas jo nase navezujem,
kot da od nje nekaj potrebujem.

Misel nanjo naveže se,
kot da mi stari prijatelj je.

Kdaj sva se spoznala,
da sva se tako navezala.

Zdi se tako nedolžna.

Zdi se tako brez pomena.

Vendar brez nje,
moja identiteta je zgrešena.

9

Sedel je tam,
ves zamišljen.
V tla je ves čas strmel.
Od ena do devet
so šle številke.
Tam kjer vsak je bil odpet.
Vsak dan bil isti
in se štelo je do devet.
Ko si devet preštel,
si lahko odšel.
Nihče ne ve,
kdaj nazadnje do devet je štel.
Ker še do šest ni prišel,
Ko je odšel
Stol ostal prazen je,
številke so naprej se štele,
dokler se niso v času razgubile.
In praznino pustile.

Še ena

Skriti, začeti. Obladati, obnoreti. To sprejeti. Idiot biti. Končati,
postati. Spati, jesti. Hoditi, brati.

Boga spoznati, ga pozabiti.

Živeti, trpeti. Umreti, oživeti.

Briti, voziti.

Delo narediti, delo končati. Smisel

Izgubiti sebe; začetka, bomo videli

Ko jaz sem ti; kje sem začel

in sam od sebe stran bežim; pisati. Spet prazne

-pesmi pisal, upam,

Jaz sem tu; da jih bom zbrisal.

jst bom tam; Ker so vse

bom gledal tedva; mi iste. Ko bi prešel

od daleč stran; na drugo fazo, in bi vsaj o hrani pisal.

Bom sebe se zavedal; Ko bi vsaj lahko, če

ko se bom pogledal; je nebi pojedel. Kot da bi

o pomenu govoril.

In kaj je sploh pomembno.

Moj narcisizem, misli, da sem jaz pomemben.

Resnico in sebe pozabiti. V nič pogledati. Vse dojeti.

Boga prilagoditi in se skriti.

Kruh hočem rezat'

Kruh narezal,

maslo gor razkosal.

Vsak je suženj nečesa.

Kozarec marmelade odprl.

Nož iz predala vzel.

Ker si to sam izbere.

Marmelado na kruh z maslom namazal.

In nož opral.

Bolečina svobode nikogar ne mika.

Marmelado zaprl.

Jo v hladilnik pospravil.

Biti svoboden, ni to tukaj igra.

Ta kruh gledal,

sploh lačen ni bil.

Najti svoje suženjsko trpljenje.

Nov kos kruha odrezal.

Salamo gor dal.

Pozabiti na veselje.

Rižev sok nalil.

In ga popil.

Sanje

Te prizori, ki so nam neznani.

Te prizori, ki smo jih ustvarili.

Neznani svet skritih idej.

Opozorila, ki se prelivajo v realnost.

Opozorila, ki nam prehajajo v zavednost.

Nemočnost pod silo usode.

Lepota, ki te zaslepi.

Lepota, v katero strmiš.

Občudovanje, kar je tukaj iz onega kraja.

Plesoča zvezda

Belo zrno, ki potuje skozi nebo in ima nešteto sestričen.

To oddaljeno zrno, ki žari in se lesketa na našem nebu.

Lesketanje, ki se delji na rdeče in modro svetlobo,

ki neutrudno plešeta med seboj.

In v tem čudovitem kaosu se rodi zeleni lesk,

ki varuje to zrno.

Ta ples, ki povzroča rumenkaste valove,

ki nato potujejo v neskončno vesolje.

Mimo prilebdi zemeljska meglica,

ki navidezno ta ples umiri

in lesk zvezde usahne.

Ampak veš,

da ta zvezda, pleše še naprej,

svoj žareči ples.

Leva

3 leta imamo.

Toliko smo si jih vzeli.

Vse ostalo smo pustili.

V višave bomo mogli iti.

Vodo za seboj pustiti.

Svetloba žareče kotline,

nam bo noč vzela;

In dan ogrnila.

V temi se razvili.

V temi zacveteli.

Ponovno krog začeli.

Desna

Bomo znanje si vzeli.

Dobro ga skrili.

Na dobro vidno mesto,
ki v temi nas bo vodilo.

Naša števila odkrili.

Tako, da nečesa ne bomo rabili.

Orodje osvobojeno.

Bo se pokazalo.

Tujca privabilo.

Zgodbe naredilo.

Na pravem mestu,

bo moglo biti,

da se uniči.

Vse kar je bilo.

da se pozabi

in se poskusi druga pot.

Resnica

Ta lažni bog, ki je naš pekel.

Ta lažni bog, ki je lažno veselje.

Proslavljamo te lažne ideale,
čeprav so vir našega trpljenja.

Resnica boli, to je laž.

Resnica boli, ker mora odstraniti obliž laži.

In ne govorim o lažeh, ki si jih govorimo med seboj.

Govorim o lažeh, ki so zapisane globoko v nas.

Laži, ki nas ne pustijo, da bi videli boga.

Konec koncev

Stal pred lažnim bogom,
pred lažno realnostjo, resničnostjo.

Zamahnil je s svojim mečem resnice, ki ga ni imel.

In jo je raztreščil na milijarde majhnih koščkov.

Bos je šel skozi to glaževino,
ne da bi se ozrl nanje.

Prišli so ljudje in začeli pobirati koščke. In iz njih začeli sestavljati
svojo resnico.

